

Med obiskom v Ljubljani so predsednika Naserja pozdravili tudi predstavniki arabskih študentov, ki študirajo pri nas. (Fotografiji: Joco Znidaršič)

Najboljše želje, tovariš Tito

SPET JE POMLAD, MAJ, MAJ, KI NAM JE PRINESEL VSE, ČESAR DOLGA LETA NISMO IMELI SVOBODO, ZMAGO LJUDI NAD TEMO VČERAŠNJE NOČI, IN TEBE, NAŠ MARSAL! DRAGI TOVARIŠ TITO! TOKRAT SI PRIŠEL MED NAS, V NAŠE MESTO. PRAV V ČASU, KO SMO SE VEDRIH, NASMEJANIH LIC, HITRIH KORAKOV ODPRAVILI K TEBI, DA TI ČESTITAMO OB TVOJEM PRAZNIKU, OB TVOJEM PRAZNIKU, KI SI GA NESEBICNO PODARIL NAM, MLADINI NOVE, SOCIALISTIČNE JUGOSLAVIJE.

PODARIL SI NAM TAK DAN, KOT JIH SAM NISI IMEL, IN ŠE NAM JIH PODARJAŠ, TE DNI, TO MLADOST, KI JI NA SVETU NIKJER IN NIKDAR NE BO ENAKE. ENAKE PO MLADOSTNI VEDRINI, PO DELOVNIH USPEHIH MLADINE, SINOVI IN HČERA BORCEV ZA SVOBODO, ZA BOLJŠE ŽIVLJENJE NAS VSEH.

TVOJE DRŽAVNIŠKE DOLŽNOSTI, PRI KATERIH SE TRUDIŠ ZA IZGRADITEV NOVEGA, PRAVICNEJŠEGA SVETA, TI OB OBISKU V NAŠEM MESTU NISO DOPUSTILE, DA BI SE USTAVIL MED NAMI, KJER VSAK DAN DELAMO IN ŽIVIMO. TVOJA NAVZOČNOST NAM VSEM MNOGO POMENI. VSEM, VSEM DO ZADNJEGA, VLIVA NOVEGA DELOVNEGA POLETA, DA SE HITREJE IN BOLJE IZPOLNJUJEMO NALOGE, KI SI NAM JIH DAL V ZAMENO ZA VSE, KAR UŽIVAMO V SVOBODNI DOMOVINI.

NEKATERI IZMED NAS TE BODO, OBENEM Z DRUGIMI DELOVNIMI LJUDMI IZ CELE JUGOSLAVIJE, OBISKALI OB TVOJEM ROJSTNEM DNEVU, DA TI SPOROČIJO NAŠE NAJBOLJŠE ŽELJE ZA TVOJO OSEBNO SREČO IN ZADOVOLJSTVO, KI JU ŽE DOLGA LETA NE POZNAŠ, ČE NISTA TO OBENEM SREČA IN ZADOVOLJSTVO VSEH NAŠIH NARODOV, VSEH NAŠIH DELOVNIH LJUDI.

VEMO, DA JIH BOŠ Z VESELJEM SPREJEL, IN NE SAMO TO. PRISLUHNIL BOŠ NJIHOVIM IN NAŠIM BESEDAM, NJIHOVIM IN TUDI NAŠIM OBLJUBAM ZA IZPOLNITEV NALOG, KI NAS V PRIHODNOSTI SE ČAKAJO.

«...OBLJUBLJAMO! POD TVOJIM VODSTVOM SMO IN BOMO KOS VEMU, DOLGO NAM SE ŽIVI IN NAS VODI, DRAGI NAŠ MARSAL!»

LETO XIII.
22. maja 1963
Štev. 15
Ljubljana,

tribuna

LIST ZVEZE ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

ŠTUDIJ IN PRAKSA

Studijska reforma, pri kateri smo uvedli ožjo specializacijo in stopenjski študij, se je s sprejetjem novih statutov fakultet formalno zaključila. Zavedati pa se moramo, da s samo formalno reformo, z novimi študijskimi načrti še ni avtomatično zagotovljena tudi resnična izboljšava študija. Večkrat opazimo nasprotno, da je kvaliteta predavanj ostala na istem nivoju, ali pa je celo padla, ker predavatelji premalo upoštevajo nove razmere in svoja predavanja prepočasno prilagajajo novim zahtevam. Kot zahteva reformirani študij od študentov večje prizadevanje in delavnost, da lahko izpolnimo strožje študijske pogoje, smo tudi študenti upravičeni pričakovati, da nam bo omogočen intenzivnejši študij s kvalitetnejšimi predavanji, učbeniki in bolj organiziranimi delovnimi vajami, na katerih ne bo polovico časa izgubljenega. Reforma študija je dolgotrajnejši proces, pri katerem morajo aktivno sodelovati profesorji, študentje in predstavniki proizvodnje.

Na agronomskem oddelku biotehniške fakultete posvečamo posebno pozornost delovnim vajam in praksi v proizvodnji. Največkrat pa te vaje ne ustrezajo načelom sodobnega študija. Podobni problemi se pojavljajo tudi na nekaterih drugih tehniških fakultetah.

Ceprav ima praksa v proizvodnji zelo pomembno vlogo pri izobraževanju študentov, tej nalogi ne ustreza, ker so študenti pri praktičnem delu prepuščeni sami sebi, svoji iznajdljivosti in prizadevnosti, v zelo veliki meri pa tudi sreči, v kakšen obrat pridejo. To je posledica stališča, ki ga še vedno imajo nekateri pre-

datavatelji: »Vажно je, da študent na praksi prime za delo, da dela, da se nauči delati! Res je, tudi to je važno, a ne samo to! Študent se pripravljajo na svoje bodoče delovne naloge, zato naj bi se na praksi seznanjal po možnosti tudi s tehnološkimi, organizacijskimi, ekonomskimi in političnimi problemi, s katerimi se srečujejo proizvajalci na podobnih delovnih mestih, na kakršno bo po diplomi prišel študent. Na sedanji praksi pa se študenti večinoma seznanijo z nekaj delovnimi procesi, o celotni proizvodnji pa dobi le splošen in zelo površen vtis. Tako stanje dokazujejo tudi dnevniški praksi in delovnih vaj, ki jih zaradi enoličnosti svojega dela študenti s težavo napolnijo, in še to včasih le z dodajanjem opisov pokrajine...»

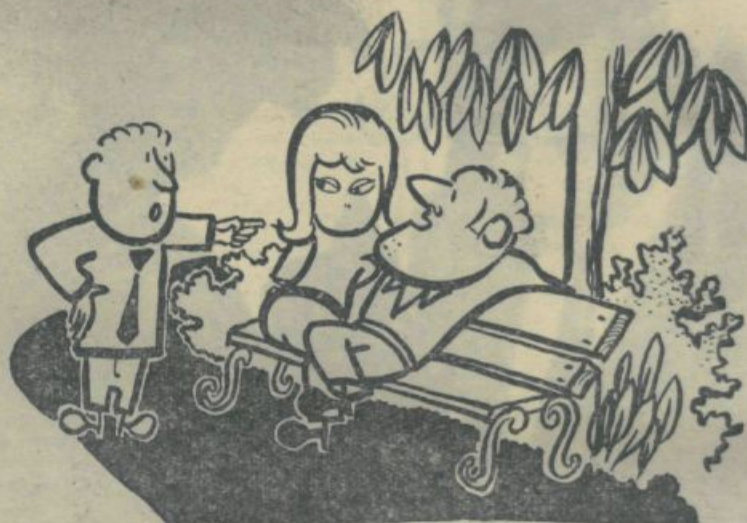
Študent, ki kaže izredno prizadevanje in zanimanje, lahko pridobi nekaj več kot tisti, ki opravlja prakso le zato, ker je obvezna, ne more pa izpremeniti osnovnega koncepta prakse, saj je študent na praksi le zato, »da se nauči delati«.

Na študentsko kritično razmerje pri praktičnem delu se večkrat gleda kot na odpor proti fizičnemu delu študentov. Ti očitki so neresnični in žaljivi, saj se zavedamo, da lahko delo ceni in pravilno vrednoti le, kdor delo pozna in kdor zna tudi sam delati.

Glavna naloga svetov letnikov in svetov smeri je, da usmerjajo študij in da dajo formulacijam novih študijskih načrtov in programov konkretno vsebino; zato lahko prav ti store največ za izboljšanje delovnih vaj in prakse v proizvodnji. Izkušnje so pokazale, da je za doseg tega cilja treba predvsem storiti naslednje:

— Izdelati programe delovnih vaj in osnovne principe, po katerih naj prakse potekajo. Proučiti je treba, kakšna obli-

PO POTRESU

»Zakaj pa nisi na predavanju?«
»Potresa se bojim!«

ka prakse je najprimernejša. Zavedati se moramo, da so obvezne prakse in delovne vaje sestavni del študija in da morajo potekati prav tako načrtno kot predavanja in ostale vaje.

— Sodelavci fakultete naj spremljajo potek obvezne prakse in delovnih vaj. Na

poljedelski smeri biotehniške fakultete se je pokazala potreba, da bi bil eden od asistentov zadolžen izključno za organizacijo in izvedbo delovnih vaj in obvezne prakse.

— Proizvajalcem, pri katerih so študenti na praksi, mora biti jasno, kakšne so zahteve sodobnega študija in kakšna naj bo praksa, da bo resnična dopolnitev predavanj ter da bo študent na njej pridobil kar največ.

— Zainteresirati je treba strokovnjake v proizvodnji, da posredujejo študentom svoje izkušnje.

Večkrat se kažejo težnje, dati praksi večji poudarek tako, da se podaljša obvezen čas prakse. Včasih slišimo celo misli o obvezni enoletni praksi pred vpisom na fakulteto. Pravilneje pa je najprej izboljšati sedanjo obvezno počitniško prakso in predvsem sedanje terenske delovne vaje.

I. Kreft

Povečati strokovno in idejno izobraževanje

Preteklo sredo je bila v zbornični dvorani pravne fakultete, v prisotnosti 140 študentov, zastopnikov drugih pravnih fakultet in fakultetnih učiteljev, redna skupščina ZSJ na fakulteti. Navzoči so poslušali obširno skupno poročilo fakultetnega odbora, v diskusiji osvetlili posamezne probleme in nakazali rešitve ter izvolili

nov, 17-članski fakultetni odbor.

Temeljna problema, ki so ju obravnavali na skupščini, sta bila idejno in strokovno izobraževanje, kateremu je ZSJ tudi med letom posvetila največ pozornosti. Ugotovili so, da dosedanja oblika idejnega dela — svobodne katedre, ne zadoščajo in tudi niso uspeli, saj so bile teme za širši krog povsem nezanimive. Študentje so le več ali manj poslušali predavatelje in niso nastopali s svojimi stališči, ker se s temi vprašanji individualno niso temeljiteje bavili, ker se tudi na splošno premalo ukvarjajo s proučevanjem političnih, tako teoretičnih kot tudi vsakdanjih vprašanj. V prihodnje bo treba organizirati direktno diskutiranje o posameznih resnično aktualnih in pomembnih problemih v letnikih, ali v okviru študijskih skupin in povabiti po več strokovnjakov naenkrat ter v borbi mnenj razčistiti nejasnosti in izpopolniti svoje nazore in znanje.

Študij na pravni fakulteti se, tak kot je, velikokrat omalovažuje in proglašajo za izredno lahkega; to čisto drži, saj dosedanja način pouka in študiranja res ni zahteval vsakodnevnega dela in udeleževanja predavanj.

Ker je jasno, da take metode ne vodijo k večjim, obsežnejšim in trajnejšim uspehom, si je ZSJ na fakulteti začela prizadevati za aktivizacijo študentov, vzpodbuditi pri študentih zanimanje za uspešno študiranje sproti, v obliki uvajanja vaj, seminarov, nalog, kolokvijev, predvsem pa naj bi se ustvarili med študenti in profesorji tesnejši delovni stiki: profesorji naj bi pripravili svoja predavanja čim bolj aktualno in angažirano v vsakdanji praksi in družbenem dogajanju, študentje pa naj bi s profesorji direktno izmenjavali mnenja; seveda je osnovni pogoj obvladavanje stvarne. Na skupščini so tudi poudarili željo, da bi posamezne katedre in inštituti vključevali v svoje delo sposobne študente druge stopnje, s čimer bi dosegli dvojno korist. Delo študentov bi v določeni meri fakulteti gotovo koristilo, dobila pa bi tudi določeno širšo evidenco in pregled nad potencialnim kadrom za fakultetne sodelavce. Študentje pa bi se seznanjali z metodami znanstvenega dela, poglobljali svoje znanje, ugotavljali svojo sposobnost in nagnjenje, pa tudi dobili določen honorar. Skupščina je tudi zahtevala večje posvečanje profesorjev pedagoškemu delu; kajti profesorji zaradi velikega števila funkcij zanemarjajo delo s študenti. Študentje so tudi opomnili na počasnost priprav za organiziranje študija na tretji stopnji.

Skupščina je razpravljala še o razvejanem delu ZSJ na fakulteti: o socialno-ekonomskih vprašanjih, vprašanjih športne in kulturne dejavnosti, partizanskem pohodu, brigadah, kadrovskih težavah itd. Izdelani sklepi bodo služili v prihodnjem letu delu ZSJ kot eden izmed temeljnih kamnov.

D. Demšar

Skupščina študentk v Grobljah

V četrtek so imele študentke višje gospodinjke šole v Grobljah pri Domžalah skupščino študentske organizacije. Razen večine študentk so se skupščine udeležili še predstavnica predavateljskega kadra in dva člana univerzitetnega odbora Zveze študentov iz Ljubljane.

Iz poročil, ki so jih podale odbornice, je bilo moč spoznati, da so v preteklem obdobju najbolj uspela njihova prizadevanja na socialno-ekonomskem področju in pri kulturnem udejstvovanju. Precejšnjega pomena za njihovo uspešno delovanje — to višjo šolo štejejo pri komisiji na univerzitetnem odboru za najbolj delovni kolektiv — je bila povezanost s komisijo za visoke, višje šole in akademije pri UO, pa tudi neposredni stiki z drugimi študentskimi organizacijami v Ljubljani.

Pri samoupravljanju se študentska organizacija ni dovolj uveljavila; z različnimi prijemi pa se je vključila v akcijo za doseganje boljših študijskih rezultatov.

Študijski režim na tej dvoletni šoli je še vedno tak, da študentkam pušča ob izpolnjevanju študijskih obveznosti kaj malo prostega časa. Vendar je v tem letu uspela agitacija za delovne brigade (pri interni delovni akciji so uredile okolico doma). Tudi Počitniška zveza je letos na šoli spet zaživela. Študentke so se udeležile krajših izletov v okolico Domžal, bile pa so tudi na tistih izletih, ki jih je organiziral odbor PZ na univerzi; za kaj več pa ni bilo časa, niti denarja.

V neformalni, stvarni diskusiji (za razliko od povsem nasprotnih pojavov na nekaterih drugih skupščinah naše organizacije), ki je sledila poročilom, je bilo videti, da čakajo študentsko organizacijo na šoli še nekatere stvarne naloge za ureditev notranjega domaškega življenja. Pri tem športno in družabno-zabavno življenje ne bi smela biti izvzeta.

M. KOPECKY

Junij trka na vrata. Študentke višje šole za zdravstvene delavce se takole pripravljajo na izpite.

ŠTUDENTKA, ŠTUDENT!

Zivimo in delamo v obdobju, ko se uresničujejo velike ideje socialistične revolucije! Izredno intenziven družbeni razvoj, ki ga karakterizirajo uspehi socialistične izgradnje: hiter razvoj produktivnih sil, uveljavljanje delavskega in družbenega samoupravljanja in vedno večja demokratizacija vsega našega družbenega življenja, sprejem zvezne in republiških ustav ter volitve v nove predstavnike organe, postavljajo našega delovnega človeka v nov položaj.

Naloga študentov je, da se s svojim študijem, družbeno-političnim delom in drugo aktivnostjo vključijo kot enakopraven člen v borbo za čim doslednejše in hitreje uveljavljanje socialističnih načel. S tem ko se vrata naših visokih šol na široko odpirajo in desetisoči novih mladih ljudi prihajajo vsako leto na univerze, se ustvarja možnost in dolžnost, da izobrazimo kar največ sposobnih kadrov, katerim bo družba nalagala vedno pomembnejše naloge, kajti zavedati se mo-

ramo, da bo naša generacija kmalu morala prevzeti izvrševanje teh nalog. Ko se pripravljamo na letošnje volitve in ko bomo glasovali, bomo ponovno izrazili svojo pripravljenost sprejeti dolžnosti, ki jih bo družba postavila pred nas.

KOLEGICA! KOLEGA!

Ali že veš, kje boš volil? Ali si vpisan v volilnem imeniku?

Stopi še danes na občinski ljudski odbor in se prepričaj, ali ni kake ovire, da bi izpolnil svojo pravico in dolžnost. Če nisi iz Ljubljane, se takoj odloči, kje boš 26. maja in 16. junija, in če ne boš v kraju svojega stalnega bivališča, se vpiši v volilni imenik tiste občine, kjer boš volil.

Volitev se bomo polnoštevilno udeležili in skupaj z vsemi ostalimi delovnimi ljudmi izrazili svojo privrženost socialističnemu razvoju naše družbe!

Ljubljana, 17. maja 1963.

Univerzitetni odbor
Zveze študentov Jugoslavije

SREČA- MO SE V ANKARANU

Deževni spomladanski dnevi minevajo. Čim redkeje rosi iz oblakov, tem bolj je očitno poletje, ki prihaja, junijski izpitni rok in ... Počitnice. Pa ne srednj šolske. Student si pravzaprav ne more privoščiti vseh dni, ko ni predavanj, za odmor. Kajti poleg junijskega izpitnega roka, strah nekje v septembru zopet nov izpitni rok, in le malo je takih študentov, ki bi že »spomladi« zadovoljili vsem študijskim pogojem. Marsikateri bo študiral, drugi bo šel v službo za mesec dva. Pa na prakso, domačo ali »inozemsko« ... Kaj bi govorili o stvarih, ki nas mučijo! Spominimo se na morje in vroče julijsko sonce. Za nekaj dni, morda za nekaj tednov ... se glasijo odgovori tistih, ki jih povprašaš, za koliko časa nameravajo letos oditi na morje, s polpraznim študentovskim žepom in z veliko dobre volje.

Pota študentove rekreacije

Ankaran pomeni črko A počitnikovanja povprečnega ljubljanskega študenta. Pomeni nekaj dni brezskrbnega oddiha na morju, med kolegi z univerze, vse to pa — za majhne denarje. To pa je za študenta skoraj najvažnejše. Kajti le malo jih je, ki si lahko privoščijo tudi »južno« morje na lastno pest, ne da bi bili »ferjalci«, taborniki ali člani kakšne druge organizacije, ki organizira poletne taborne na morju. Vendar Ankaran ne vabi samo zaradi »študentovskega duha« v taboru in majhne cene dnevnega penziona. Ankarska plaža je lepa. Okolica čudovita. Zaliv miren, življenje živahno. To znajo ceniti tudi drugi. Podjetja, ki so si uredila v okolici Ankarana svoje počitniške domove, Tržačani, ki jim pomeni Ankaran najbližjo plažo v pravem pomenu besede, pa celo Švedji ... Kjer je lepo, tam smo tudi mi, študenti, bi lahko zapisali med nove pregovore. So fantje in dekleta, ki tabor vsako leto obiskujejo, ki vsako leto preživijo tam svoj oddih, se navžijejo morja in žoge na peščeni plaži. Drugi bodo morda prišli tja šele letos. Prvič, toda gotovo ne zadnjič. Predvsem tem — in pa tudi tistim, ki jih zanima razvoj tega študentskega rekreacijskega

centra na morju — študentskega naselja, v katerega si sprejet brez šopov potrdil in za katerega ti ni potrebno predlagati potrdila o opravljenih izpitihi — veljajo naslednje besede.

Kratek intervju

Gotovo ste že slišali, da se v Ankaranu gradi nov študentski tabor, morda pa ste bili lansko leto v brigadi in ga gradili, ali pa ste se letos prijavili za brigado v Ankaranu. Dejstvo, da je sedanji tabor, ki je med drugim na zemljišču, katerega lastnik je turistično podjetje »Adria«, premajhen in da ne more sprejeti števila študentov — prijavitelcev, se ne morejo upirati tudi največji optimisti. Sicer pa o novem taboru, katerega kapaciteta bo od sedanjih (v starem) 350 ležišč — zrasla na 1500 — kasneje. Poglejmo, kako bo letos v študentskem taboru v Ankaranu — zadnjič in v starem mestu. Da bi podrobneje zvedeli o tem, smo naprosili za pogovor letošnjega upravnika študentskega tabora Ankaran—Dina Pucerja, absolventa ekonomije.

»Nam lahko poveš, kako bo letos izgledal Ankaran? Koliko študentov bo lahko sprejel in kako bo študent sprejet v njem?«

»Letošnji tabor bo na istem mestu kot lanski — se pravi, da bistvenejših sprememb ne bo. Še vedno bo kapaciteta tabora le 350 ležišč, pod šotori, vendar moramo računati, da bo v mesecih, ko bo tabor odprt, tudi brigada. Ta bo vsak mesec zasedla sedemdeset ležišč, kar pa tudi ni malo. Torej bo za študente — počitnikarje ostalo 280 ležišč.«

»Interesentov za letovanje v taboru je tudi letos verjetno precej. Nam lahko poveš, kako se mora študent, ki bi želel preživeti nekaj poletnih dni v Ankaranu, prijaviti za to svoje bivanje?«

»Student, ki bi si želel zagotoviti mesto v študentskem taboru, se mora potruditi do naše stavbe na Poljanski 6, kjer na UO plača kavcijo (600 dinarjev) in navede število dni, ki jih namerava preživeti v Ankaranu. Kavcija je vračunana v penziona. Če pa se študent, v primeru, da si je premislil in ne namerava oditi v Ankaran, ne odjavi pravočasno (rok treh dni pred nameranim odhodom), kavcija zapade.«

»Ko smo že pri splošnih informacijah — nam lahko zaupaš, kolikšna bo letos cena penziona, in obrazložiš eventualno povišanje cen?«

»Cena celodnevne oskrbe in ležišča bo letos od 490—500 din. Lani je bil penziona 460 din. Zvišanje za 30 oz. 40 dinarjev gre na račun povišanja življenjskih stroškov in s tem sorazmernega zvišanja plač, podražitev kruha itd.«

Ankarski tabor je med najcenejšimi študentskimi tabori takega tipa v Jugoslaviji — in kot kaže — namerava še nekaj časa tudi ostati.

Novi tabor — uresničene sanje

Za letos — še po starem, kaj pa drugo leto?

Novi tabor, ki bo pomaknjen v smeri proti Debelemu rtiču, so že lani gradile brigade. Tudi letos se bodo študentje — brigadirji dvakrat izmenjali. Najprej številke: novi tabor, ki bo zaživel drugo leto, bo sprejel 1500 študentov, v sezoni se ga bo lahko poslužilo 7000 študentov, kar pomeni, da se ga bo lahko posluževal vsak študent ljubljanske univerze. Pa ne samo ljubljanske! Sem bodo prihajali lahko študentje iz Maribora in tudi iz drugih republik. Povezava Maribor—Ljubljana bo na raznih seminarjih in tudi na oddihih lahko v bodočem — novem taboru povsem realizirana. Kakšni objekti bodo v novem taboru?

Nastejmo bistvene: kuhinja, jedilnica, prostor za opremo, ambulanta. Vse to bo predvidoma zgrajeno letos do 15. septembra. Dela bo pravilo gradbeno podjetje. Brigadirji bodo tudi letos planirali terase za šotore, plažo in rekreacijske športne objekte.

In denar, ki je potreben za izgradnjo novega študentskega tabora? 15 milijonov prispeva rektorat univerze v Ljubljani. Skupno pa je potrebno 32 milijonov dinarjev. Ostalo vsoto bo prispeval Svet za narodno obrambo pri SRS pod pogojem, da bodo lahko v dveh izvensezonskih mesecih v taboru gostovali gojenci predvojaške vzgoje. Za april in maj so se dogovorili. Tabor kot tak pa bo seveda še vedno študentski.

Razlika med sedanjim in bodočim taborom bo občutna: razen veliko večje kapacitete bo novi tabor tudi udobnejši. Šotori bodo na betonskih ploščah (popla-

ve ob dežju torej odpadejo), v šotore bodo napečjali luč (!), v načrtu imajo tudi lasten bife (dosedanja gostilna »Pri županu« se bo torej povsem spremenila), računajo celo na svoj lasten orkester. Pravijo, da bo tabor tako postal center mladine, ki bo letovala ali domovala v Ankaranu in bližnji okolici; lahko celo upamo, da bo konkuriral hotelom!

ZŠJ pod vedrim nebom

bomo ob novem taboru lahko zapisali, kajti ta bo, kot je bil dosedanji, prizorišče poletnih seminarjev in aktivnosti ZŠJ nasploh. Tu se bo sklepalo o novih korakih v delu študentske organizacije itd. Pa ne samo to! Tabor bo s svojo veliko kapaciteto posameznim fakultetam lahko omogočil izmenjave študentov iz drugih republik, kakor tudi iz inozemstva. Letos se bo starega tabora za tako izmenjavo poslužila samo Počitniška zveza, ki organizira izmenjavo s Poljsko. Računajo tudi ekonomisti, toda ...

Važno je, da bodo z novim taborom dane možnosti za čim živahnije kontaktiranje s študenti domačih in tujih univerz. Študentje iz drugih republik bodo tako lahko spoznavali delo ljubljanske univerze in obratno. Večkrat smo bili v zadregi, ko so k nam prihajale razne delegacije predstavnikov tujih univerz. Ankaran bo mesto, kamor jih bomo lahko med počitnicami s ponosom peljali, z zavestjo, da je uresničitev takega rekreacijskega centra študentov v nemali meri tudi delo nas samih in plod naših prizadevanj.

Kako te bodo letos sprejeli?

Če se boš prej prijavil in si s tem zagotovil mesto pod šotorom, ne boš imel težav. Ko boš prišel v tabor, ti bodo pokazali mesto, kjer boš spal, dobil boš bloke za hrano in si razgledal plažo. Če boš v taboru več dni, te bo doletelo dežurstvo (pomival boš posodo in lupil krompir, pa saj tega ne boš delal ne prvič ne zadnjič v življenju), drugače pa boš nabijal žogo in se nakopal do grla. Sedanji tabor ima plažo, ki je last Skupnosti počitniških domov tega področja. Plaža je drobna mivka, od tiste — hotelske, ki je poleg, pa jo loči ograja. Če vadiš v preskakovanju le-te, te bodo v taboru opozorili, kajti s teboj (in nasploh) nečje imeti nikakršnih stitnosti. Sicer pa — če te bo zamikalo iti na plažo, ki je last hotela Adria, boš moral odriniti kake tri kovače.

Če pa se za letovanje ne boš prej prijavil, boš morda v zadregi. Pa bodo že kaj našli tudi zate (— po pogovoru — za enega se prostor vedno najde!).

Zvečer pa — če bo orkester, še ne vedo — boš preživel v taboru, ali pa na plesiščih kje v bližini. Skratka: obeta se ti popolna rekreacija.

Pa brigada?

Verjetno te tudi to zanima. Brigadirji so lansko leto delali v dveh izmenah — dopoldne in popoldne. Letos bodo brigadirji pripravljali terase za šotorišče in gradili športne objekte. Dela bodo imeli dovolj. Brigada v Ankaranu je prav tako resna stvar kot gradnja Avtomobilske ceste! Disciplina — pa vendar: morje! Prav slednje je poleg drugega gotovo zamikalo sicernega brigadirja. Tudi tega mu ne bo primanjkovalo. Vsekakor pa bo zaradi brigade kapaciteta letošnjega tabora znanjšana — vendar samo še za letos. Drugo leto bo dovolj prostora za sicernega.

Še besedo uči dve

o okolici Ankarana. Z barko je povezava s Koprom, z avtobusi pa se lahko pelješ naprej po slovenskem Jadranu, ki je čudovit. V Kopru se lahko poslužite za morebitno nadaljnje potovanje ladij, ki gredo okoli Istre, ali morda celo na enodnevni izlet v Benetke. Tudi za jahto Burja se boste lahko peljali. Če pa boste iskali primerne plaže za kopanje, se boste zagotovo zopet vrnili v Ankaran, na drobni pesek v miren zalivu.

P. Breščak

Tvoja prva velika skrb, preden prideš v Ljubljano, bo — najti STANOVA-NJE. Marsikateri kolega ti bo vedel povedati, koliko križev in težav je imel, preden se je dokopal do svoje študentske sobice. Zato si danes, ko smo si čez leto vsaj na grobo ogledali naše fakultete, oglejmo še drugo, stanovanjsko plat študentskega življenja! Vsa površna se bomo sprehodili po študentskih domovih.

STUDENTSKI DOMOVI: V Ljubljani so naslednji študentski domovi:

Akademski kolegij boš našel na Titovi 52/a, to je pri Gospodarskem razstavišču. Dom premore okrog 480 postelj.

Študentsko naselje živi pod Rožnikom. Posteljni fond: okrog 1500 postelj.

V domu srednje gradbene šole v Gerbičevi cesti je prostora za 160 postelj.

Oražnov dom v Wolfovi ulici 12 pa daje zavetišče 80 študentom medicine in stomatologije.

DOKUMENTI: Ko bo reševal svoje stanovanjske probleme, bo skoraj vsak pomislil na študentske domove. No, poizkusiti ni greh, dasiravno ta blagoslov ne bo naklonjen vsem. V **DELU BO KOMISIJA ZA sprejemanje** v študentske domove razpis še pravočasno objavila. Letos bo sprejemni center, kjer bo komisija reševala prošnje za sprejem, v Akademskem kolegiju. Ravno tej komisiji boš poslal vso »dokumentacijo«. Ze sedaj »lovi papirje«. Potrebuješ pa naslednje:

1. spričevalo o končani srednji šoli (kopija maturitetnega spričevala);
2. potrdilo o materialnem stanju doma bo komisiji potrebno, da ugotovi tvoj socialni in materialni položaj in s tem upravičenost, da prideš v dom;
2. potrdilo organizacije Zveze mladine ali pa organizacije ZK na tvoji šoli;
4. zdravniško spričevalo;
5. prošnja s kratkim življenjepisom;
6. kuverta z znamko in naslovom, če hočeš, da ti komisija že domov pošlje odgovor, ali si sprejet ali odklonjen. — Vse te »papirje« pošlji na naslov: Komisija za sprejem v študentske domove — Akademski kolegij. Rok: do 1. avgusta. Ne zamudi! Tudi tu delno velja pravilo, da kdor prej pride — prej meje.

Letost bodo lahko sprejeli okrog 600 novincev. Poglejmo še, koliko boš plačal! ŠN in AK imata svoji lastni menzi.

Hrana: za kosilo boš v ŠN odštél 130 din, v AK 140 din. Večerja v Naselju bo stala 90 din, v Kolegiju pa 80 dinarjev. Zajtrk si boš lahko krogil v lastni režiji. Velja te okrog 60 din. Skupaj torej 280 dinarjev, samo za te tri obroke, brez dodatkov. Mesečno boš odštél za hrano nekako 8.500 dinarjev. Če realno kalkuliraš in upoštevaš, da moraš neredkokrat vzeti še malico, namesto enega — več kosov kruha, da včasih po kosilu kaj popiješ, potem ti vsota mimogrede naraste na 9 ali 10 tisoč dinarjev.

Hrana se ti bo zdela sicer kvalitetnejša kot v internatu, zato pa boš marsikdaj pogrešal njeno kvantiteto, če si le malo ješč.

SOBE: za dvojček v ŠN (soba z dvema posteljama) boš odštél 2800 din. Videl boš, da ta cena niti ni tako visoka. Soba s parketom, radiatorskim gretjem, z vzdanimi omarami, soba, kjer imaš svojo mizo in svetilko, je marsikateremu, ki stanuje v sobah z več posteljami, srčna želja. Poleg tega je v vsakem traktu kopalnica; dvakrat tedensko pod tušo topla voda. Vsak blok v Naselju (vseh je 7: trije moški, 4 ženski) ima tudi svoj prostor s televizijskim sprejemnikom.

Popolnoma mogoče je, da se boš kot bruc znašel v sobi, kjer je po več postelj. Če so v sobi 4 postelje, boš plačeval po 2000 din. Trojčki stanejo 2500 din.

Stanovanjski standard v AK je nekoliko nižji (stavba je že starejšega datuma). Prvo leto navadno vsak bruc prebije v šestorčkih, ali pa v prehodnih sobah. Največ je sob s tremi posteljami. Stanarina je odvisna od števila postelj v sobi. — Sobe imajo večinoma glinaste peči, pozimi bo zato morala sobna skupnost organizirati preskrbo s premogom in drvmi. Oboje boš dobil v kleti doma; oboje boš seveda posebej plačal. V AK ni tušev s toplo vodo.

V AK je še bife, kjer lahko kupiš kak prigrizek, ali popiješ kozarec soka. V ŠN je kavarna, ki je malo bolj založena z raznimi pijačami; tu dobiš tudi mleko v steklenicah.

Če si navdušen, da si kaj »zvariš«, boš kupil kuhinjski, plačeval zanj 300 din mesečno in si včasih ponoči skuhal čaja ali kavnice. Niso tako redka dekleta, ki si sama kuhajo. O tem, ali se to splača ali ne, ne bomo govorili, ampak bomo to prepustili tvoji presoji in izkušnjam.

V jedilnici ŠN si boš lahko enkrat na teden za 4 kovače ogledal filmsko predstavo.

Marsikdo v dom ne bo sprejet; ta bo pri iskanju strehe nad glavo navezan sam nase. Če imaš v Ljubljani sorodnike, jih aktivno vključi v iskanje. Morda se boš za prvo silo stisnil kar pri njih. Sicer pa s korajžo v srcu hodi od vrat do vrat in trkaš nanje: »Imate morda kak kot za študenta? Če misliš, da nimaš šansa, da boš sprejet v kak študentski dom, ne čakaj in si že sedaj, ko ni navela, preskrbi sobico. Oglasi v Delu ti lahko pri tem dosti pomagajo. Sobico pa si išči skupaj s kakim prijateljem, ali pa kar v tleh, ker boš sicer utegnil dobiti v sobo družbo, ki ni zmeraj znosna.

Za konec le še to: če boš dobil odgovor, da si v dom sprejet, potem si pridi ogledat sobico že nekaj dni pred pričetkom predavanj.

Sicer pa: mnogo sreče jeseni!

srednješolcem

„Dok Sutjeska voda teče“

Zveza študentov strojništva Jugoslavije je pod parolo »Bratstvo in enotnost« organizirala pohod na Sutjesko.

Na pohod je krenilo 132 udeležencev, med katerimi je bilo 30 deklet z višje šole za zdravstvene delavce. Do Konjice se je naš odred (imenoval se je po heroju Francu Rozmanu-Stanetu) peljal z vlakom. V Konjico so nam pred železniško postajo učenci napravili špajr s cvetjem v rokah, zaželeli so nam dobrodošlico in nas obsuli s španskim bezgom. Oglasila se je harmonika, zadonela je pesem: »Slovenci kremeniti, le stopimo v korak, da osvobodimo svoj domači prag...«

Kot gost odreda je z nami šel major Stanojević, v Konjico pa se nam je pridružil še podpolkovnik Petar Višnjic, ki je šel v vojno kot štirinajstleten deček in je sodeloval pri vseh bitkah na Sutjeski.

Naprej smo se odpravili s kamioni in se ustavili 6 kilometrov pred Boračkim jezerom. Tu se je pravzaprav začel pohod. Odtod pa vse do Tjentišta. Štiri dni. Šli smo po sledovih četrte ofenzive in Glavnega štaba, ki ga je vodil tovariš Tito.

Do vasi Sitnik nas je spremljal prvoborec iz Konjice, Hako Baktašević, ki nam je pripovedoval o borbah v tem kraju. V Borcih smo položili venec na grob padlih partizanov.

Na pohodu je odred izdal tri številke glasila Mladi borec.

Pred Glavatičevim je pokopališče. Obstali smo. Napis nas je zadržal: »Na tem pokopališču leže kosti 215 borec, padlih v NOB, in ljudski revoluciji, za svobodo domovine. Padlim tovarišem večna slava!«

Odred je pobožno molčal. Molčal, da bi lahko govorilo 215 okostnjakov, katerih glasove lovi Neretva. Lovi jih nebo in se kopa v krvi. Vsaka beseda je tu odveč.

Popoldne je bilo zelo naporno. Zapustili smo cesto in Neretvo. Hodimo po kozjih stezah, visoko, toda planine z zasneženimi vrhovi so še vedno nad nami. Tako štiri dni. Prenočevali smo v Sitniku, Oblju in Jeleču. Na poti je bilo mnogo srečanj. Ganljivih. Iskrenih. In kolikor bolj smo se bližali Tjentištu, toliko močnejša so bila.

V vsakem oddihu je odmevala pesem. Fantje niso čutili utrujenosti. Mogoče so jo čutili, a jih je bilo sram pred deklety, pa je zato niso kazali.

Tretjega dne smo krenili iz Oblja v Jeleč. Na polovici poti je vasica Kalinovik. Eno uro daleč so nam prišli naproti pionirji v belih titovkah in rdečih rutah, samo zato, da nas pozdravijo. Položili smo vence in obujali spomine na čas, ko so v teh krajih plamteli boji z vso ognjevitostjo.

V glasilu odreda je med drugim opisan tudi tale dogodek:

»Vse bliže in bliže smo Tjentištu, tej legendi, pred katero so osupli mnogi zgodovinarji. Hodimo. Iz neke hiše nas pokliče starka. Naj postojimo. Naj gremo k njej. Da nas vidi. Na njenih ustnih nasmeih. Stara je okrog 70 let. Teško se giblje. Na široko odpira vrata. Vse bi nas rada sprejela. Presenečeni smo nad čistoto njene male hiše. Pripovedujemo ji, kdo smo, in odkod. Smehlja se. Na licu gube, brez števila jih je. In vsaka pripoveduje svojo posebno zgodbo. Ganljivo. Prinese nam mleka in steklenico vina. Vse, kar ima. Gleda v fante

in dekleta. Boža puško. Gleda in se smeje, po licih pa ji tečejo solze. Tudi jaz sem imela take sinove!«

Višek gostoljubja smo doživeli v Jeleču, mali vasi na pobočjih Zelengore. Približno 1,5 kilometra iz vasi so vaščani prižgali kres, ki nam je kazal pot. Na malem trgu nas je pričakala cela vas. Po mitingu je bilo pozno v noč veliko slavlje.

Prenočili smo v šoli — na listju, ki so ga v 5 km oddaljenem gozdu nabrali pionirji. (V tej šoli je bila v času bitk na Sutjeski partizanska bolnišnica. Zato so okupatorji šolo in celo vas porušili do tal. Hiše so vse nove. Vaščani so s prostovoljnimi delom napeljali elektriko. Skoraj vsaka hiša je elektrificirana.) Večerja je bila obilna. Pižol in krompir s teletino, po želji. Po večerji smo poslušali plošče — bosenske, slovenske, srbske, makedonske narodne pesmi, ritem tanga in twista. Za zajtrk je bilo kisló mleko in jajca. Kljub dogovoru, da bomo vse plačali, pa vaščani niso hoteli sprejeti niti dinarja, kajti bili smo njihovi gostje, prijatelji, tovariši...

Odšli smo zgodaj zjutraj. Čakalo nas je 40 km poti. Ko smo obiskali Ljubin grob, smo gazili sneg, ki je bil ponekod globok tudi do dva metra in pol. Obiskali smo tudi prostor, kjer je IV. dalmatinska brigada pisala Titu: »Bilo nas je 200, ostalo nas je 15, toda računajte kot da smo vsi!«

Spustili smo se po strmem gozdu — po poti, kjer se je s področja Sutjeske umikala partizanska bolnišnica z ranjenci.

11. maj. Nad Vučevim se je dvignilo sonce. Združeni odredi »Bratstvo-enotnost« so se postrojili. Komandanti so predali raporte generalu Ratku Vujoviću — Čoču. Potem položimo vence na grob Save Kovačevića in na partizansko grobnico, v kateri so posmrtni ostanki 3301 borca. Spomine na te dni sta obujala Čoč in Eli Finčič.

Popoldne je bil improviziran napad na Dragoš sedlo. Odredi so delovali kot eden, odnos med njimi pa je bil takšen, kot more biti le med starimi prijatelji. Zvečer je bil ob tabornem ognju program, pri katerem so sodelovali vsi odredi.

Naslednjega dne so odredi krenili proti Foči. Z mitinga, ki smo ga tam priredili, smo poslali tovarišu Titu pismo, potem pa je slavlje trajalo pozno v noč.

Pot nas je vodila dalje v Sarajevo. Šli smo do centralnega parka, kjer smo položili venec na grobnico herojev, nato pa smo odšli do strojne fakultete, kjer smo se ločili. Popoldne je bil naš odred gost tovarne Famos. Ogledali smo si obrate, nekaj pojedli, si odpočili, zvečer pa izvedli skupni program, ki je navdušil prepolno delavsko restavracijo.

Slovo je bilo prisrčno. Na železniški postaji smo se težkih src poslovili od Petra Višnjica. Skandirali smo mu Do dolgo, dolgo. Njemu, in vsem Sarajevčanom, in celemu prebivalstvu BiH; za gostoljubje, ki je prešlo vsa pričakovanja.

Na pohodu smo oživili svetle tradicije naših narodov, spomnili smo se ogromnih žrtev, obiskali smo kraje nadčloveških naporov in podvigov, podvigov, ki prehajajo v legendo.

Ratibor Jenović

FF - delovna skupnost

V sredo 15. maja je bila redna skupščina Zveze študentov filozofske fakultete. Glavo skupščine je nedvomno predstavljal referat predsednika FO Tineta Hribarja: O študentu in o samoupravljanju. Referat je na zelo svojski način razgrnil vrsto problemov, ki jih bo treba v bodoče rešiti. Najvažnejše vprašanje, ki ga je referent postavil, je bilo, ali je FF delovna skupnost. Kritično in zelo pogumno je ocenil delovne odnose na fakulteti.

»FF ne more biti samo pedagoška ustanova,« je poudarjal referat, »ampak se mora vedno bolj uveljavljati tudi kot sposobna raziskovalna institucija. Ker pa so družbeni pojavi izredno kompleksnega značaja, jih moramo raziskovati skupinsko. Povezanost raznih oddelkov na fakulteti pa je še vedno premlahava.«

Referent je napadel tudi mišljenja, ki postavljajo FF v zapostavljen položaj, kar se občuti tudi pri distribuciji družbenih sredstev. Nepravilna razdelitev sredstev je tudi v okviru same fakultete. Medtem ko so nekateri oddelki deležni relativno visokih vsot, pa nekateri oddelki za svoje potrebe (ki jih imajo!) ne dobijo niti dinarja.

Diskusija se je vrtela okrog socialnega položaja študenta na FF. Povprečna štipendija znes 9.000 dinarjev, dobiva pa jo komaj 16 odstotkov študentov, kar je krepko pod univerzitetnim povprečjem.

Posvetovanje o delu klubov

Prejšnji teden je bilo v Ljubljani posvetovanje vodstev pokrajinskih klubov iz vseh univerzitetnih centrov. Posvetovanje je vodil sekretar CO ZSJ Zoran Udovičić.

Ceprav so se začeli ustanavljati pokrajinski klubi v Sloveniji že 1953 (nekateri celo že prej), se je delo v pokrajinskih klubih v ostalih republikah razmahnilo zlasti po letu 1958. Še bolj je njihovo vlogo poudaril ljubljanski kongres Zveze študentov, saj je prav na tem kongresu prišla do izraza ideja, da je treba študente čim širše organizirati glede na to, kar jih na posameznih področjih dela zanima.

Posvetovanje je bilo izrazito delovnega značaja in je imelo namen, da se izmenjajo izkušnje med univerzitetnimi centri. Zanimivo je, da delajo pokrajinski klubi v ostalih republikah predvsem med počitnicami. Vendar pa

je njihovo delo usmerjeno izrazito v kulturno-prosvetno in športno dejavnost. Tudi v Sloveniji bi morali pokrajinski klubi prenesti težišče svojega dela v čas počitnic, ko je večina študentov doma. Naloga pokrajinskih klubov ni toliko v organizaciji kulturno-družabnih prireditev, temveč v tesni povezavi študenta s komunó oziroma z podjetjem, ki ga štipendira. V delo pokrajinskih klubov bi morali vključiti tudi dijake zadnjih razredov srednjih šol in jih seznanjevati z problemi, ki so povezani s študijem na univerzi.

Udeleženci posvetovanja so opozorili na dejstvo, da se delo v pokrajinskih klubih večkrat ne smatra enakovredno delu v Zvezi študentov. Udeleženci so mnogo razpravljali tudi o tem, kdo naj finansira pokrajinske klube. Prišli so do zaključka, da morajo pokrajinske klube financirati občinski ljudski odbori.

J. Sušmelj

Tavčar M.

OZADJE KITAJSKEGA NAPADA

Sedaj, ko ima Kitajska v pokrajini Ladakh in ob severovzhodni meji več kot 26.000 kvadratnih kilometrov indijskega ozemlja, skuša kitajska propaganda vreči krivdno na Indijo. Seveda pa s tako politiko Kitajci ne morejo in ne bodo zaslepili sveta, ki dobro pozna politiko obeh, Kitajske in Indije, in dobro ve, kdo je koga izzval in kdo je koga napadel. Do napada pa ni prišlo samo enkrat. Če pogledamo skozi vseh trinajst let, kolikor obstaja Ljudska republika Kitajska, lahko zapišemo »črna« rekindla napadov na Indijo — Indijo. Meja med Kitajsko in Indijo meri 3000 km in je dvakrat prekinjena z državama, ki sta z Indijo v posebnem odnosu. To sta državi Sikkim in Bhutan.

Zaradi številnih meddržavnih pogodb je ta »naravna« meja na več mestih prekinjena. Tako se npr. del vzhodne meje, ki leži vzhodno od države Bhutan, imenuje Mac Mahon Line. Ta del meje je bil določen leta 1914 z indijsko-tibetansko po-

INDIJA TEŽI K MIROLJUBNOSTI

godbo, ki je bila sklenjena z vednostjo Kitajske, ki tej meji ni nasprotovala. Mnogo let kasneje, po letu 1949, ko je bila ustanovljena Ljudska republika Kitajska, ni njihova ljubezniva, da kitajske oblasti kratkoma ne bodo priznale »naravne« meje, ter se bodo pričele pričakati s sosedi. Leta 1950 je Indija izdala ljudsko deklaracijo o meji, z namenom, da bi ta ostala nedotaknjena. Na to deklaracijo ni kitajska vlada odgovorila niti pozitivno niti negativno. Po tej navidezni nezainteresiranosti Kitajske Indija ni več dvomila v veljavnost meje. Novembra 1950 je ministrski predsednik Nehru v indijskem parlamentu objavil ljudsko deklaracijo, v kateri je poudaril, da teče na osnovi te deklaracije meja med Kitajsko in Indijo v vzhodnem predelu Mac Mahon Line. Obenem je poudaril, da Indija ne bo nikomur dovolila prehoda preko meje. Tudi ta odlok ni našel pri Kitajcih nobenega odmeva.

Edino, kar je vzbujalo sum v to, da bo Kitajska priznala Mac Mahonovo črto, so bile karte, ki so bile natisnjene v Kitajski. V teh zemljevidih je Kitajska zavzemala več kot 130.000 kvadratnih kilometrov indijskega ozemlja. Na intervencijo indijske vlade, je kitajska vlada odgovorila, da temelji meja na še starejših podatkih, kot so indijski, to je iz časov kralja Kumbintonga. Vendar so v odgovoru poudarili, da ti zemljevidi niso veljavni, temveč so natisnjeni »kar tako«. Decembra leta 1954 so se pričeli med Kitajcem in

Indijo razgovori o gospodarskem sodelovanju. To je bila priložnost za Kitajce, da izvedo vse, kar jih v zvezi z mejo zanima. Toda tudi tokrat Kitajci niso zanimali, da je ponatjena meja na indijskih mapah za njih nesprejemljiva. Oktobra 1954 je ministrski predsednik Nehru obiskal Kitajsko in v svojih razgovorih omenil tudi kitajski zemljevid, vendar so mu Kitajci odvrnili, da je to ponatis starega zemljevida, ki je bil tiskan okoli leta 1949 in ga sedaj ne utegnejo revidirati.

Dvojna merila kitajske politike

Po vsem tem je težko najti logičen vzrok za nenadno spremembo stališča kitajske vlade. Po letu 1955 so Kitajci nenadoma postavili naravne meje z Indijo na kocko, medtem ko so naravne meje z Nepalom in Burmo kratkoma priznali. V tem primeru Kitajska ni samo sprejela predlaganih naravnih meja, temveč jih je tudi uradno potrdila. Novembra 1962 je poslal kitajski ministrski predsednik afroazijskim vladam poslanico, v kateri pravi med drugim tudi tole: »Meja med dvema državama mora temeljiti na zemljepisnih principih, kot so razvodja, reke, doline, gorski prehodi itd.« Toda že tri tedne kasneje je kitajska vlada popolnoma spreminila svoje stališče. Pričelo se je s pismom indijski vladi, v katerem lahko beremo tudi tole: »... Kitajska ne more sprejeti naravne meje, ki jo je brez nje-

ne vednosti sprejela Indija«. Ne glede na to, da so Kitajci poudarjali svoje dobre odnose z Indijo, dajali laskava priznanja, so se pričeli pripravljati na invazijo. V začetku leta 1954 so Kitajci vztrajno obiskovali predel Barahooti in severne dele Uttar Pradesh, poleti istega leta pa so pričeli pregledovati predel Spiti, ki spada k indijskemu ozemlju. Z vojaško vsiljivostjo so pričeli istočasno še na mnogih drugih predelih indijsko-kitajske meje. Kitajci so prvič javno izrazili željo po ureditvi meje januarja 1959, ko je predsednik vlade, Cu En Laj, želel, da bi se odnosi med Indijo in Kitajsko uredili. Tudi tokrat kitajski premier ni imel posebnih zahtev po indijskem ozemlju. Toda osem mesecev kasneje je kitajski premier Cu-En Laj prišel s posebnim predlogom o »ureditvi« meje. Po tem predlogu bi naj pripadalo Kitajski 130.000 kvadratnih kilometrov Indije. Seveda je to indijsko vlado »šokiral« in niti misliti ni bilo, da bi na to pristala.

Oktobra 1959 je kitajska vojaška patrula 60 do 80 km v indijskem teritoriju napadla skupino Indijcev ter jih devet ubila, deset pa ujela in jih nečloveško mučila. Zaradi rapidnega pada v odnosih je februarja 1960 Nehru pisal Cu-En Laju pismo, v katerem predlaga sestanek obeh predstavnikov v New Delhiju. Na tem se predstavniki so do konflikta med obeh predstavnikov, kar je vsko zaede ob le še postrilo. Veliko je bilo storjenega s strani Indije, da bi se rešil problem na

miren način, vendar Kitajci niso problema začeli reševati na miren način. Julija 1962 so napadle in uničile kitajske čete indijsko pošto v Galwan valley. Se potem so skušali Indijcem mirno urediti spor, vendar Kitajci niso hoteli o tem nič slišati.

Med izmenjavami not obeh vlad so nenedoma vkorakale kitajske čete preko važnega mednarodnega položaja v vzhodnem predelu indijsko-kitajske meje. Indijska vlada je protestirala zaradi nasilja kitajskih čet. Kitajci pa so namesto, da bi se umaknili, mesec dni kasneje (20. oktobra 1962) napadli vso mejo. Številno močnejši Kitajci so prisilili Indijce k umiku. To pa so Kitajci izkoristili in zavzeli indijsko ozemlje. Po vsem tem je zaradi reakcije svetovne javnosti, ki je obsodila napad Kitajcev na mirne sosede, prekinila z vojno in predlagala Indijcem prav nemogoče premirje.

Danes obsega linija aktualne kontrole vse indijsko ozemlje, ki je bilo zasedeno pred 8. septembrom 1962, preden se je pričela velika invazija Kitajcev na indijsko ozemlje. Veliko je bilo negotovanja s strani Indije, pa tudi Kitajci niso zadovoljni. Vendar, glavno in najvažnejše je, da je ogenj ustavljen in da ni prelivanja krvi. Kitajci izpuščajo indijske vojne ujetnike. Tudi za to gre zahvala svetovni javnosti, ki je množico pripomnila, da se je problem, če že ne popolnoma, pa vsaj delno rešil.

Priredil: Ivo Štraki

TUDI IZVEN PREDAVALNIC

JE ŽIVAHNO

Med študenti v Amsterdamu

Ko se mladi Nizozemčan odloča za visokošolski študij, lahko izbira med kar precejšnjim številom univerz in visokih šol. Šest univerz in pet specializiranih visokih šol, ki so pravzaprav samostojne fakultete, ima na razpolago. Med temi so tri univerze državne: Leiden, Utrecht in Groningen; ena je mestna (v Amsterdamu), dve pa sta privatni: katoliška univerza v mestu Nijmegen in protestantska v Amsterdamu. Tudi visoke šole so nekatero države, II šol na nivoju univerze precej za tako majhno deželo, kot je Nizozemska, pa vendar to še ne zadovoljuje vseh potreb. V tačrtni imajo ustanovitev več

Eden imed najmodernejših študentskih hotelov v Amsterdamu, ki lahko mirno konkurira vsakemu modernemu hotelu.

novih, predvsem tehniških visokih šol (državnih), kar kaže na to, da je večje zanimanje za ta študij kot pa za filozofijo.

Preveč bi bilo, če bi se študenti seznanili z življenjem študentov na vseh univerzah; zato si na kratko oglejmo samo, kaj in kako delajo študentje univerze v Amsterdamu.

Amsterdamska univerza sicer ni najstarejša, vendar pa je že dolgo največja nizozemska univerza. V letošnjem letu se je vpisalo nanjo več kot 9000 študentov (ena tretjina iz mesta samega, ena tretjina iz severne Nizozemske, ostali pa so iz drugih delov dežele in iz tujine).

Mestna univerza v Amsterdamu je bila ustanovljena v l. 1876, vendar pa je dejansko starejša. Razvila se je pravzaprav iz Athenaeum Illustre, ki je nastala že l. 1632. V začetku je ta Athenaeum imel prostor v kapeli samostana St. Agnes, vendar pa se je šele po francoski okupaciji v 19. stoletju lahko tako razširila, da je istočasno zaslužila rang univerze. V l. 1876/77 je nekdo majhna Athenaeum Illustre tudi uradno dobila naslov univerze.

Danes ima univerza mnogo poslopij (preveč!), novih in starih, ki so raztresena po vsem mestu. Prav ta raznolikost poslopij je vzrok, da izgubijo študentje po nepotrebnem mnogo dragocenega časa.

CIVITAS ACADEMICA

Po vojni se je močneje začutila potreba po večji povezavi med slušatelji različnih strok. V letu 1947/48 so se povezali med seboj senat univerze v Amsterdamu, zveza absolventov, zveza znanstvenega osebja in splošna zveza amsterdamskih študentov (študentski »sindikata«). Nastal je center za sodelovanje pod imenom CIVITAS ACADEMICA AMSTELODAMENSIS. Namen tega centra je bil in je skrb za socialne in kulturne koristi ter potrebe vsakega člana skupine in pospeševanje enotnosti ter povezanosti med posameznimi skupinami in člani teh skupin.

V odboru Civitas sta po dva člana od vsake skupine ter en član, ki ga imenujejo po predlogu prezidija univerze Odbor izvoli izmed svojih članov predsedstvo. Razen tega ima Civitas različne komisije, ki se ukvarjajo z različnimi področji dela. Imenuje jih odbor. Sedaj obstoje: Forum za zdravstveno varstvo slušateljev univerze, forum za članstvo študentov, ki v so-

delovanju z drugimi ustanovami razpolagajo s študentskimi ustanovami itd.; socialna komisija, ki skrbi med drugim za honorarne zaposlitve študentov; komisija za raziskovanje kulture in življenjskih pogojev; kulturne komisije; športna komisija in forum za študentske menze. Razen tega izdaja Civitas univerzitetni tednik Folia Civitatis, razpolaga pa tudi s fondom za pomoč študentom. Poleg vsega so letos ustanovili tako imenovani »študentski svet Amsterdama«, ki ga sestavljajo predstavniki fakultetnih in strokovnih združenj. Namen le-tega je med drugim tudi ta, da olajša povezavo med študenti in predavatelji, ukvarja pa se tudi s študijskimi problemi. Skraj vsi študentje so člani splošnega amsterdamskega združenja ASVA, imenovanega »študentski sindikat«. Ta skrbi predvsem za materialne pogoje študentov in med drugim posreduje tudi najrazličnejše popuste za študente: za kino in gledališke predstave; prav tako imajo študentje popust skoraj pri vseh časopisih in revijah ter razen tega tudi pri nakupu materialnih dobrin. Končno zastopa to združenje študente univerze v Amsterdamu v »zunanem svetu« preko sveta, ki ga volijo po istem sistemu kot nizozemski parlament (t. im. proporcionalni sistem).

Študentje — več kot polovica — amsterdamske univerze pa so tudi člani kakšne druge študentske organizacije. Teh je nekaj deset in so organizirane na verski ali politični osnovi.

Razen teh združenj in klubov obstaja še skoraj neskončno število študijskih združenj in klubov, ki omogočajo stike med študenti iste stroke. Amsterdamski študenti se ne morejo pritoževati, da imajo premalo izbire. Če pa ne najdejo primerne kluba zase, ustanovijo novega. . . M. C.

Naj mi bo dovoljeno, prepisati iz gledališkega lista nekaj misli o avtorju: »Francoskega pisatelja Georges Michela je odkril in javnosti predstavil Jean Paul Sartre, ko je lani v svoji reviji Les Temps Modernes objavil prva dva dela njegove satirične groteske Igrače, nato pa je za izdajo celotnega besedila poskrbela ugledna pariška založba Gallimard.«

GEORGES MICHEL:

Joco Znidaršič: Kraševke

IGRAČE V UPRIZORITVI GLEDALIŠČA

AD HOC

In še misel o idejni vsebini »Igrač«: »Obravnavajo namreč dvoje perečih problemov sodobne družbe: človekovo opredmetenje in odtujitev samemu sebi. Priznati je treba, da je etiketa tako avtoritativnih tutorjev lahko vse prej kot kislo jabolko skepse in nagibov za polemiko. Gledališkemu listu velja pohvala, da je ustvaril prepotrebni nemir v nepregostih vrstah gledalcev, zakaj srečati se z resnično dramo človeka v trenutku, ki ga živimo, ni niti opoj iz ožin provincializma niti velikodušna in samovšečna pripravljenost na kačji ugriz, ampak je vsak

trenutek večja in globlja eksistencialna potreba. To toliko bolj, ker se od primera do primera znova poraja nezadovoljeno vprašanje: ali je ta in ta drama res sprejela človeku o človeku? Toliko o gledališkem listu. Ko so se po končani predstavi prižgale luči, sem obsedel v dilemi. Ne v tisti tvorni dilemi, ki bi me zaposlila ne le za ta večer, morda ob kavi, ampak mi je zapustila knjižvažo grenkoba zaradi problema, ki je bil v drami načet. Cisto po svoje, in, žal, v povsem drugotni vzročni povezavi z idejnostjo drame, sem doživel pravo grotesko. Zakaj ni je besede v našem času, ki bi bila tolikokrat kompromitirana kot beseda alienacija. In ni ga kopita, ki se mu ne bi prilagal pojem grotesknega. Dandanašnji sta ta dva pojma poslednji arbiter in adut, vsakdo in ob vsaki priliki ga sme nategovati na stoji veliki zvon. Pošteno se pomenimo o teoretični konceptiji drame. Enostavnejša za malverzacije bi utegnila biti groteska, ki bi z grozljivim elementom zakrivala praz-

noto. Grozljivosti pa verjetno v sami zasnovi ni bilo dosti, baza humorja pa se je izkazala za popolnoma nezmožno v tistem trenutku, ko se je hotela spoprijeti s problematiko, ki je preveč boleča, da bi ne izzvala najnaravnajšega in spontanega etičnega odpora zoper postopek, ki je opravičljiv nekoliko zasoljenemu jantističnemu stropu. Da ta primera ni malce neresna, mi pove misel, ki se mi je vzbudila ob dejstvih, da je pisatelj Francoz in naj bi mu bil mentor sam Jean Paul Sartre, namreč misel na velikega Hemingwaya, ki je odšel v špansko državljansko vojsko vse prej kot pustolovec. Junak naše drame pa je pasiven v tolikšni meri, da mu je odpor zoper objektivno realnost, tehničarstvo življenja in popredmetenje vrednot gola neznačka. Še celo to: en sam podatek o genezi tega podleganja, ki zvali krivdo na junakovo nerazpoloženje do razmišljanja, ter preveč nazorno na kranjske razmere presajene aluzije o urbanizmu, podvozih ipd., ki so kar klicale

po žvižganju, ne pa po aplavzih, mi daje slutiti, da je drama v dramaturgovih rokah doživela tolikšen poseg v oblikovno in stilno tehtnost, da je obstala nazadnje nedodelan torzo. Popolna odsotnost dramske kompozicije ne more biti pogojena v anemičnem pristopu k problematiki in se približuje dialogizirani short story. Oba osrednja lika pa sta bila ukljenjena v dualizem stilnih karakteristik od redkih grotesknih situacij do naturalistične opisnosti, ki se je stopnjevala od scene do scene in tako zakrivala idejno voališče drame. Sled te opisnosti je bila tudi v disjunkciji scene, ki je le v redkih elementih prehajala iz realistične nazornosti v karikaturo in stilizacijo.

Iz opisanega dualizma sta se še najbolj izvijala igralca Stefka Dročeva in Branko Miklavc. Sele v njenih variantah reševanja pohabljenosti človečnosti v redkih dragocenih iskanjih odmeva življenja je udarjal na dan ton humanizma, v opisnosti pa ju je celo rutina bolj ali manj reševala. **FRANE DROLČ**

Charlotte Armstrong

Kaj bi storil ti?

5

Kolikor sem jaz vedela, ni bilo v poročnih načrtih nič spremenjenega. Tiha poroka v domačem kraju naj bi bila v ponedeljek popoldne. Tako sem bila raztresena, da ni kazalo, da bi me vse to kaj skrbelo. Rada bi šla stran, pa vem, da me teta May ne bi pustila. Tako smo vsi čakali na vrnitev Bena Browna. Vrnil se je v soboto zjutraj.

Telefoniral je; čakali smo ga v knjižnici. Izgledal je utrujen. Da bi zmanjšal napetost, je rekel: »Vesel bi bil, če bi lahko povedal resnico, da ali ne. Toda vse, kar lahko rečem, je to, da morda imam nekaj, kar k temu lahko pomaga.«

Marcia je nekaj zamrmrala in se z obrazom, ki je bil prestrašen tako kot moj, obrnila proti Johnu. Ben Brown je imel s seboj zajeto aktovko iz katere je — medtem ko je govoril — jemal v svilo zavite pakete.

»Nobenega dvoma ni, da je nekdo prišel na letalo z McNaughtonovo vstopnico in rezervacijo. Vprašanje je, če je bil to zares McNaughton! S pričami nisem imel sreče, nikogar nisem mogel najti, ki bi mi lahko zatrdil, da je videl McNaughtona te-

ga dne na letališču. Poskusil sem celo identificirati nekaj ljudi, toda New York je velik in preveč ljudi gre mimo tebe vsak dan. Tako nisem imel sreče nikjer. Z druge strani pa: identifikacija trupla bi bilo zdaj kaj težko delo.«

Na mizo je položil list papirja. »Tu je seznam z osemindvajsetimi imeni. Če bi bilo mogoče dobiti dovoljenje za izkop vseh osemindvajset trupel in jih rentgenizirati... Vsi smo se zgrozili... Celo če bi našel zdravnika ali dentista, ki je kdajkoli zdravil McNaughtona, bi bil to popolnoma jalov posel.«

Zdaj je položil na mizo pet papirnatih vrečk. Preostalo je samo še to. »Se ena stvar je, ki bi jo rad omenil in zaradi česar sem šel v New York. Bojim se, da je bil McNaughton povezan z brezvestnimi ljudmi. Bolj ali manj je bil povezan z neko dirkalno družbo, ki ni bila kaj preveč poštena. Hazardiranje na napačni strani zakona in se zgubiti v neznanu.« Neje gov glas je postal močnejši. »Morda veste, kaj o tem vi, gospa McNaughton?«

Marcia je z visokim, žalostnim glasom hitro rekla: »Res nisem presenečena.« Dvignila je glavo. »Vedeti pa morate, da sem prekinila z njim.« Ben Brown je z očmi pokimal.

John Lockhart pa je naglo rekel: »Marcia je pustila tega človeka. Živela sta vsak zase. Odločila se je, da se loči od njega, prav pred tem usodnim letalskim izletom.«

Ben Brown je potrdil: »Vedel sem, da sta se razšla.« Njegov glas je bil miren. »Morda ona res ne ve o stvarih, ki so ga težile, nič več kot jaz. Rezervacijo je imel do Havane. Zdi se mi, da bi to zanj bilo primerno področje, da najde priložnost in izgine, tako da se ne bo vedelo, da je še živ.«

»Brez kakršnihkoli stikov s svojo ženo?« je vprašal John.

»Bili so prekinjeni...«

»In jo pusti tvegati bigamistično poroko?« je vpila teta May. »To je vredno vsega preziranja!«

Ben Brown si je lizal zgornjo ustnico. »Če je nekdo na robu kriminala,« je rekel, »in zavrt v dvome, na primer, o ljudeh, ki postajajo vse bolj nasilni... in morda v nevarnosti za življenje... zakaj se ne bi v takih okoliščinah lotil istih prijemov kot...«

»To bi bilo njemu podobno,« sem prekinila. »Če bi ga vi poznali... Zakaj on je točno vedel, na kaj ljudje ne bodo računali. Če je že hotel, da bi ljudje mislili, da je mrtev, je vedel, kaj naj stori. Misli ni nič hudega. On... res, bil je tak.«

Marcia le bila vsa blede. »Pustila sem Eddieja zaradi nekkih določenih stvari, toda ne verjamem, da bi mi on storil kaj takega.«

Ben Brown je rekel: »Ne dam veliko na to vrsto priseganja. Vendar meče to senco razlike, ko prihajamo do nihajočih verjetnosti... Če vidimo, da je imel za skrivanje dober razlog.«

»Nesmisel,« je rekla teta černo.

»Kaj zato?« je vpila Marcia, »ko pa je vendar mrtev!«

Ben Brown je rekel: »Imamo ga za mrtvega, to je res. Mrtev je za svoje prijatelje in za svoje sovražnike. Šel sem proti kraju nesreče. To je blizu malega podeželskega mesta. Veste, kakšni so otroci, zato predpostavljam, da so otroci raznesli ostanke, ki bi jih lahko dobil, če bom menil, da so pravi. Tu imam nekaj rezultatov tega. Zaradi tega sem se tudi vrnil. Vem, da ste radovedni, čas pa je kratek in morda bo kruto,« iskal je besede, »če bom prošil za preložitve poroke, dokler ne bo jasno, da ni nobene ovire več...«

Sestrična Marcia je zadržala dih. Bila je nagnjena naprej, strmela je v njegov obraz. Prav tako mi vsi.

»...nobene resnične ovire,« je ponovil. »Možno je, da imam tu kako stvar, ki je pripadala McNaughtonu.« Iz prvega zavoja je vzel metalno sponko. »Moram pa omeniti, da je na tej sponki monogram HY.«

»Kaj je s tem?« je John živčno vprašal.

»Če pregledate seznam potnikov, ne najdete nikogar, katerega ime bi se začelo s tema začetnicama.«

Če ni prava, je seveda bil na letalu nekdo, ki ni bil vpisan.« Obrnil se je k meni. »Ali je, miss Brewster?« Kazalo je, da me presoja, če sem poštena.

»Ne,« sem rekla počasi, »ni prava. Lahko bi si jo bil kdo izposodil. Ali pa so vas otroci v tistem mestu navlekli. Ne verjamem, da boste našli kako pravo stvar, prej bi našli Eddieja živega.«

»Mi nočemo tega,« je rekla Marcia, »zato, ker je mrtev. Vidim, da je tam še nekaj?«

Detektiv je razvil neko drobno stvar: bila je neka manšeta sponka. Nato je razvil majhen žepni nožek. Četrta stvar je bila nekaka kovinska denarnica. Zadnja stvar pa je bil prstan brez kamna.

Sedeli smo v prijetni svetlobi udobne knjižnice in na polirani mizi so ležale tiste stvari, neznatne in hladne, s tistega divjega, oddaljenega griča.

INDEKS IN... KOŠARKA

Solsko leto gre h koncu in »študijska mrzlica« narašča. V avli ekonomske fakultete se je o bližnjih izpitih pogovarjal s kolegi — absolventi Peter Tavčar, ko smo ga naprosili za tale razgovor.

● Najprej osebni podatki: Peter Tavčar je doma iz Postojne, star je 23 let, v Ljubljani pa živi že četrto leto, to je odkar se je vpisal na ekonomsko fakulteto, od katere se bo še v letošnjem letu poslovil z diplomom v žepu. Do diplome mu manjkata le še dva izpita in diplomsko delo.

● Tvoj največji uspeh doslej? »Lani sem dvakrat nastopil za našo B reprezentanco v Varšavi, sedaj pa igram v moštvu Olimpije, ki je državni prvak in z uspehom tekmuje za evropski pokal.«

● Koliko dežel si doslej videl? »Poljsko, Madžarsko, Francijo, Belgijo, Avstrijo in Izrael.«

● Kaj je tvoj konjiček, seveda poleg igranja košarke? »Nič.«

● Kam v Ljubljani najraje zahajaš? »V Mestno gledališče.«

● Kakšno vlogo igra sreča pri košarki? »Precejšnjo, važno je razpoloženje, pogoj za igro, sodnik, žoga igrišče, i. t. d.«

● Koliko časa porabiš za trening? »V sezoni treniram 2-krat dnevno po 4 ure (igra in kondicijski trening), izven sezone pa 3-krat tedensko po dve uri.«

● Kako vsklajaš študij in šport? »Precej težko; ko sem igral še pri Ljubljani oz. Postojni, je šlo lažje, zadnjega pol leta pa igram pri moštvu Olimpije in mi vzame trening veliko več časa.«

● Koliko let igraš? »Osem. Najprej sem igral za moštvo Postojne, nato v Ljubljani, za moštvo Ljubljane, v zadnjem času pa — kot sem že omenil — za Olimpijo.«

● Prihodnost? »Fo končanem študiju bom še igral košarko, v vojsko prav kmalu še ne nameravam iti, drugače pa še ne vem natančno, za kaj se bom po diplomii odločil.«

● Ali bereš Tribuno? »Redko.«

● Ali se ti zdi telesna vzgoja važna za študenta? — »Da.«

● Ali misliš, da se boš udeležil prihodnjih olimpijskih iger kot član naše državne košarkarske reprezentance? — »Malo upanja imam, toda Tokio bi seveda zelo rad videl.«

Petrovi kolegi so že odhajali študirat v študijsko knjižnico, ko smo mu zastavili še poslednje vprašanje:

● Kako se bo plasirala naša državna košarkarska reprezentanca na svetovnem prvenstvu v Braziliji?

»Naši so že v predtekmovalju dobro zaigrali; zato sem prepričan, da jim vsaj 4. mesto ne bo ušlo. Z malo optimizma pa lahko upamo celo na kakšno višje mesto.«

T. Z.

Agronomi

tretji

V

Sarajevu

Letošnja agronomiada, ki je trajala od 9. do 12. maja, je organizirala sarajevska biotehniška fakulteta. Med 17 fakultetami so se tekmovalci z uspehom udeležili tudi ljubljanski študentje. Tekmovali so v rokometu, košarki, odbojki, atletiki, streljanju in šahu.

Ljubljanski študentje so zmagali v rokometu, kjer so po ogorčeni dveurni borbi šele v podaljškem uspehu premagali zelo dobro ekipo iz Bitole. Nič manjše niso bile tekme v košarki, kjer so se ljubljanski študentje pomerili z ekipo iz Osijek. Tudi tu je padla odločitev šele v podaljškem; zmagala je ekipa iz Ljubljane, vendar le z enim košem razlike. Tako so košarkarji in rokometarji osvojili prvi dve mesti, za kar so prejeli lična pokala. Dobro so se držali tudi odbojkarji, ki so zmagovali vse do finala, kjer pa so klonili pred dobro pripravljeno ekipo iz Sarajeva. Tudi doseženo drugo mesto je prav gotovo lep uspeh v tako močni konkurenci. Nekoliko slabše so se odrezali strelci, ki so ekipno osvojili tretje mesto, zato pa je med posamezniki zmagal z zelo dobrim rezultatom ljubljanski študent Zoran Ličini s 182 krogi, kar je rekord agronomiade. Sahisti so bili četrti, atleti pa peti. Vendar pa moramo upošte-

Ekipe Ljubljane, ki je na tretji agronomiadi v Sarajevu zasedla prvo mesto (Zolnir, Mesojedec, Vidrih, Soklič, Vratarič, Osterc, Gruden, Matalič, Artnak, Flek)

vati, da je ekipa ljubljanskih agronomov štela le 30 tekmovalcev, ki so morali tekmovali v več panogah, medtem ko so ostale fakultete bile številčno tudi trikrat močnejše. Zato pomeni osvojenost tretje mesto v skupnem plasmaju toliko večji uspeh; zato je ni čudno, da so se študentje vrtni zelo zadovoljni. Omenimo naj še, da so bili v Sarajevu zelo lepo sprejeti, pa tudi organizacija tekmovalja je bila dobra.

Razen na športnem področju so študentje tekmovali tudi na kulturno-zabavnem, kjer so se ljubljanski agronomi prav tako izkazali. Tako je oktet osvojil drugo mesto. Petrič Frida je bila v okviru zabavnega programa tretja; presenetljivo pa je tudi prvo mesto za humor, ki je pripadlo Sparembleku. Tudi v tem tekmovalju so vsi prvo plasirani tekmovalci prejeli diplome.

Po skupnem tekmovalju na športnem in kulturnem področju so osvojili odlično tretje mesto med 17 udeleženci, zato pravijo, da se bodo za naslednjo agronomiada, ki bo v Novem Sadu, še bolj pripravili. Ta uspeh je prav gotovo dober stimulans tudi za nadaljnje delo njihove športne organizacije.

ŠPORT NA FILOZOFSKI

FAKULTETI

Sportno življenje na filozofski fakulteti je letošnje leto v primeri s prejšnjimi leti zelo zaživelo. Študentje-sportniki so se udeležili večine tekmovalj, ki jih je v okviru ljubljanske univerze priredila ZSSO. Vendar to ni bila edina oblika dela športnikov. Študentje sami so organizirali več tekmovalj oziroma športnih srečanj s študenti drugih fakultet, kakor tudi s športniki srednjih šol (Maribor, Ptuj) in telesnozgodnjih organizacij TVD Partizan-Narodni dom.

Zelo razveseljivo je dejstvo, da je bila udeležba pri urah telesne vzgoje v letošnjem letu precej boljša kot lani.

Študentje filozofske fakultete so zabeležili nekaj dobrih rezultatov. Najbolj so se izkazali rokometarji, ki so na medfakultetnem prvenstvu v zelo močni konkurenci zasedli drugo mesto. Tudi v drugih panogah so študenti dosegli dobre rezultate.

Nova oblika dela, ki so jo začeli uvajati na filozofski fakulteti (in ki se je že izkazala za zelo dobro), je srečanje s športniki srednjih šol izven Ljubljane.

To niso le športna srečanja, temveč tudi

srečanja mladih z mladimi, študenta z dijakom. Tako se na neposreden način izmenjavajo izkušnje, obenem pa se dijaki seznanjajo s problemi in možnostmi študija na filozofski fakulteti.

Trdimo lahko, da je bilo športno življenje v letošnjem letu v vsakem pogledu bolj razgibano kot lani; to nam daje upanje, da bo v prihodnjem letu delo še uspešnejše, posebno še zato, ker je športna organizacija na filozofski fakulteti v zadnjem času naletela pri vodilnih organih na fakulteti na veliko razumevanje.

Treba pa je poudariti, da bo morala športnemu življenju na filozofski fakulteti posvetiti ZSJ v prihodnje veliko več pozornosti kot je to do sedaj.

Študentom-sportnikom filozofske fakultete želimo v prihodnjem letu na športnem in študijskem polju kar največ uspehov.

RAZPIS

plavalnih tečajev za študente ljubljanske univerze

Komisija za telesno kulturo in izvenredno vzgojo pri US razpisuje plavalne tečaje za študente vseh fakultet ljubljanske univerze, ki bodo od 12. junija do 2. avgusta v Ljubljani in Rovinju.

1. V Ljubljani in Rovinju bosta po dva plavalna tečaja, in sicer:

a) Ljubljana, bazen TVD Partizan-Vič
1. tečaj od 12. junija do 21. junija
2. tečaj od 2. junija do 1. julija

b) Rovinj; tabor visoke šole za telesno kulturo, Okrajna zveza za telesno kulturo Ljubljana, zavod za napredek šolstva SRS, Ljubljana:

1. tečaj od 3. julija do 13. julija
2. tečaj od 13. julija do 23. julija
3. tečaj od 23. julija do 2. avgusta

2. V tečaja v Rovinju lahko sprejmemo po 35 študentov oz. študentk, v tečaja v Ljubljani pa samo po 20 študentov oz. študentk.

3. V tečaje se lahko prijavijo študenti (študentke), ki ne znajo plavati, oz. zelo slabo. Prireditelj si pridržuje pravico odstraniti s tečaja vsakega prijavitelca, ki po njegovem mnenju ne izpolnjuje gornjih pogojev.

4. Vsak udeleženec tečaja v Rovinju vplača po 3.000 dinarjev za vožajo in del oskrbnine za 10 dni. Tečaja v Ljubljani sta brezplačna. Ostale stroške tečajev krije univerza.

5. Prijave in prispevek v višini 2.000 dinarjev zbirajo predstavniki študentske športne organizacije na fakultetah.

Rok za prijavo je 1. junij 1963, rok vplačila pa 10. junij.

Natančna pojasnila lahko zainteresirani dobe v referatu za telesno kulturo pri tajništvu univerze v Ljubljani, Trg revolucije 11.

Najbrž še ne veste, da...

● prisostvuje svetovnemu prvenstvu v košarki v Braziliji kot opazovalec tudi trener turške državne reprezentance. Ta mož je med drugim tudi izjavil, da je odkril novo nado za turško košarko: 2,21 m visokega in 135 kg težkega Alija Alpa, za katerega pravi, da je kljub svojim 135 kg okreten, hiter in inteligenten. »Turška košarkarska reprezentanca, ki se bo udeležila košarkarskega turnirja na prihodnji olimpiadi v Tokiu, bo s tem igralcem veliko pridobila.« Je izjavil trener. »Odkril sem ga pa takole.« je dejal njegov »najditelj.« Pred nedavnim sem hodil v predmestju in med fizičnimi opazil nekaj, kar sem spocetka smatral za mlado žirafa. Toda — bil je Ali.»

● so največji mojstri v igranju badmintona (Slovenci smo »iznašli« za to ime »perjanica«) Malajci, Indonezijci ter Danci. Na zadnjem svetovnem prvenstvu v tem športu, ki je bilo v Džakarti v Indoneziji, so imeli največ uspeha domačini. Toda Malajci in Danci so se jim pošteno postavili po robu. Prihodnje svetovno prvenstvo v badmintonu bo verjetno v Københavnu. Zato je nek danski strokovnjak za ta šport odpotoval v daljno Indonezijo, da bi si na mestu samem ogledal, kako igrajo ti mojstri badmintona — perjanice.

Oglejte si športne prireditve

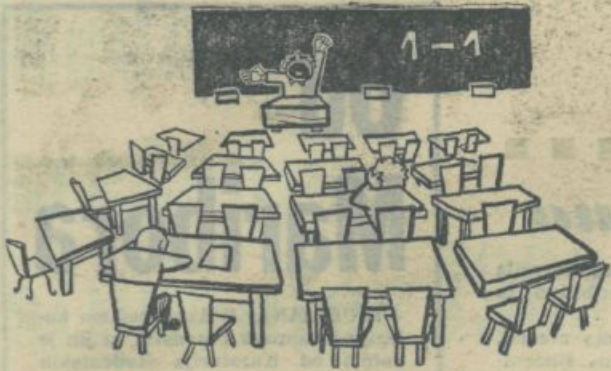
Ze v prejšnji številki smo poročali, da prireja ZSSO za Dan mladosti več športnih prireditev za študente.

Danes nekoliko več o tem! 23. maja bodo prireditve v Tivoliju, in sicer v odbojki tekma ženskih ekip FNT in medicinske ob 15. uri, tekma SN : AK pa ob 16. uri. V košarki bodo tekmovali najboljše ekipe univerze, in sicer ekipe FNT, VSTK in ekipa prekmurskega kluba. Tekmovalje v košarki se prične ob 15. uri.

V rokometu bodo prej nastopile študentke FNT proti ekipi Olimpije ob 15. uri, za njimi pa kombinirana ekipa biotehniške fakultete proti VSTK.

Pristaši balinanja si lahko ogledajo tekmo v balinanju med AK in biotehniško fakulteto; ta tekma se bo pričela ob 17.30. uri. Klub zeniških študentov pa organizira pod pokroviteljstvom ZSSO v Naselju turnir v malem nogometu.

Skupščina

Odbor, oče skupščine, je bil nestrpen. Skupščina je bila spočeta na hitro roko. Predsednik združenja, Janez Kajmebriga, je v trenutnem navalu navdih napisal referat, slabokrven po vsebini, mršav po obliki.

V začetku referata je s prodorno močjo analiziral uveljavljanje reforme na univerzi in po dognano izrabljani navadi referentov povezal z mednarodno politično situacijo, se obregnil ob atomske poskuse ter se zavzel za koeksistenco.

Tovariš Kajmebriga si je nato z zadovoljstvom pomel dlani in se vrgel na analizo lanskega dela. Verjemite, to ni bilo lahko delo. Lanskoletna bera uspehov je bila klavna. V referat pa neuspehi ne spadajo! Referat pa je lep in sočen le, če govori o uspehih. Če pa je le-teh malo, ajde, dajmo jih malo povečati. Še kopa testa vzhaja in naraste v velik hlebec, če ji pridenemo dosti kvasa. In tov. Kajmebriga zna kvasiti. Iz nič je ustvarjal nekaj, iz nekaj je pričaral dosti, dosti mu je narasel v nenavadno veliko.

Referat se je lahko ponašal z jedrnatim, plodnim zaključkom. Vseeno je malo skesano znižal glas, češ da se bo treba v prihodnje izpovedati tudi vseh letošnjih grehov.

Ves predan naši stvari, z zaščoenjem, da je opravil veliko poslanstvo, je tov. Kajmebriga zaključil z referiranjem. Ploskali so mu; mnogi, ker se spodobi ploskati, če kdo prebere referat.

Diskusija naj bi osvetlila, dopolnila, razložila, polemizirala in kritizirala referat. Ustvarjalen molk je legel na skupščino. Delovni predsednik je požiral slino neugodja. Drugi član predsedstva je komponiral v beležnico kubinistično sliko, bogato trikotnikov in krogcev. Zapisničarka, nema s svinčnikom v roki, je bila pripravljena, da zapiše vse, tudi če bo kdo kihnil v dvorani. Toda kihnil ni nihče.

Delovni predsednik je z zbeganimi očmi iskal prvega naročenega diskutanta. Njune oči so se nazadnje le srečale. Naposled je on le vstal, se odkrhal in načel aktualen,

pereč, še nerešen problem. Ko mu je zmanjkalo sape in točk v beležnici, smo mu ploskali.

Potem se je dvignil predstavnik fakultetnega odbora. Zakrllil je z rokami in plaz besed se mu je vsul iz ust. Na čelo pa mu je revolucionarno padel pramen las. Ko se je za silo odtešal, nas je še malo pohvalil, malo očetovsko pograjal, in že smo ploskali. Govoril je vendar tovariš iz fakultetnega odbora!

Diskusija se je potem uspešno nadaljevala z molkom. Po intervenciji predsedujočega se je s svojim aktualnim problemom predstavil drugi naročeni diskutant. V zadovoljstvo vseh pa je naučeno hitro odrecital.

Koj za njim se je oglašil eden od kroničnih diskutantov. Da se načelno strinja z vsem povedanim, je tehtno rekel Peter Debata, »da pa v sebi čuti potrebo!«, da se o tem še razpravlja. Te potrebe mu potem nihče ni zadovoljil. Verjetno jo še vedno nosi v sebi in jo bo na naslednji skupščini spet začutil.

Volitve so bile kot vse volitve sejemsko živahne. Razvnela se je burna predvolilna kampanja. Kdo bo koga! Bilo je že nekaj predlogov. Petru Debatu se je kolencilo, ko ga je nekdo imenoval. Izresel je iz sebe ducat odgovornih funkcij, ki mu absolutno okupirajo ves prosti in večino študijskega časa (verjetno je zato slab študent).

Mnogi diskutanti, so se zdaj otepali z vsemi štirimi. Da ima stari oče revmatizem, da ne čuti notranjega nagnjenja do tega dela, da se želi znanstveno posvetiti študiju, da... vsak izgovor, naj bi ga pes privlekel na repu — dobrodošel bi bil.

Zrtve so bili tisti, ki so tiho sedeli v klopih in molče poslušali poklicane in izbrane. Vstala je skromna punčka in zašepetala, da bo delala po svojih močeh, če so jo že izvolili. Nekdo drug, ki se je ves čas ubadal s križanko, je šele po skupščini zvedel, da je bil izvoljen. Spet drugi je mlo prosil, da sprejme le, če ga bodo uvedli v delo, v katerem še nima nobenih izkušenj. Zagotovila, da naj za to ne skrbi, saj bomo delali VSI, so kar deževala. Dva sta bila obsojena kar v odsotnosti. In tako naprej — do trinajstega.

Razrešnico staremu odboru smo dali, ker smo bili že lačni, ker so nas bolele zadnje od sedenja in nam je glave razganjalo od velikih besed.

Novi predsednik je v imenu novega odbora zaprisegel, da bodo delali, stari pa je v imenu starega položil roko v ogenj v prepričanju, da bo novi dobro žel še lepše uspehe kot lanski.

Potem je bilo skupščine konec.

mat

TRAZGODBE

Lep namen sem imel, da bi študiral. Na poti h kolegu v Kolegij pa me je premotila razstava motornih vozil. Kupil sem si za dva »dubrovnik« upanja in se izgubil med številnimi tovornjaki, avtobusi in osebnimi avtomobili. Sonce mi je v golt sijalo, ob tem ali onem eksponatu pa so se mi še sline zacedile. Zatekel sem se v buffet. Zvezek, ki naj bi postal enciklopedija znanja, sem odložil na točilno mizo. Obenem z njim sem tudi izpit odložil — na september. Vsaj nekaj sem hotel opraviti zdaj, na spomlad. Kaj? Seveda, vsakoletno vinsko pukušino.

Drugi dan sem se z mačkom odpravil po zvezek. Kupil sem novo vstopnico in tako povečal svoje možnosti, da se uvrstim med sovražnike naših krasnih cest, pešcev, servisnih delavnic, no, morda tudi alkohola in nekaterih drugih stvari. Zvezek je še ležal tam, samo... popisan je bil! Zapiso so izdajali bližino vira resnice. Berite!

»Razstava m je bila zlo ušec, sej u našm konc sploh ne vidmo nkol tko lepih avtomobilov. Se nš direktor nima tko fajm mercedesa kuker je bil tle razstavljen. Pičko, k ga ma sosed Jaka pa tko ni lep, tudi nov ne. Sem mislu, da je kar po cel Lublan sejem, k je tolk fajm avtomobilov. Jest se sam sprašujem, ud kje majo lde dnar za tko fajm avtomobile, sj vsi na morjo bit u državn služb. Ja, sej jest jim nism prou nč fouš, sam enga tacga majhnga, ku mal pužre, se pa ne b branu.

Je pa ta sejim zlo pudoben vsem sejmom, k so bli tle-le na Gr, pa ku še bojo. Tistga, kr tie vidiš pa hočš kupit, nkjer nouš dobu. Se m zdi, de se bom sam s tistmu Janezom pelu na dopust al pa mugoče pol s kekšnmo dekavejom, k bo nš Franci nazaj is Stutgarta pršou pa bo kj sabo prpelou.«

Zane is Zaplane

»Z razstavo sem bil izredno zadovoljen. Pri ogledu eksponatov sem spoznal, kako daleč naprej je prišla avtomobilska industrija zapadnih dežel, kamor nadvse rad službeno potujem.

Imam Volkswagna, še iz časov, ko sem bil zunan na specializaciji. Zdaj mi dela precej težav, tako pri vožnji, še bolj pa mi kvarji družbeni ugled. Potni nalog za potovanje ven že imam v žepu, tudi devize imam že zunaj (še od lanskega maja, ko sem bil vsega za 2 dni prepozen!). Kot vidite, čakam samo še na ukinitve uredbe. Kot mi je povedal znanec, na to ne bo treba čakati več dolgo.«
ing. podpis nečitljiv

»Jest pa kličem: Dol z avtomobilim! hik... Če ga ma človek mal pod kapo, se jih more ogibat tko kt pulcajev, hik!... sploh pa tlele nism dost vidu. Vidu sem en kp fičotov, hik... kuker za našmo blokom, k nimajo garaž. Hik!... Pol sm vidu tud tiste garjave ovce ud kupe-ranov, k navijajo cene ta malim fičotom (ta velk, hik, majo tko že dost navite), pa jh ni nuben uzmerjou. Jih bom pa jest z mojga parter stojišča, hik, pardon, ležišča. Če bojo pa rampe udpri spet za avtomobile bi blo fejst, če b smel tudi dol s Primorske kmeti ta prauvin u mest prpelat. Hik! Sam pol bi mogla zastava pa šiška vin štacuno zapret. Men bi tko kr passal.«

putrošnik

ZAHVALA: Najlepše se zahvaljujemo kinematograf-skemu podjetju iz Ljubljane za primerno hitrost menjavanja filmov, s katero je v preteklih desetih dnevih — čeprav morda nehoti! — pripravilo nekaj študentov k študiju. Se enkrat: želimo delovnih uspehov in lepa hvala!

HA-HA-HA: tako se je v nedeljo ob 11. uri in tako dalje smejal študent V. Z. prebivalec stolpnice v Studentskem naselju. Jeseni je bil namreč odklonjen za sprejem v Naselje in jo potres odlično prestal — v pritični koči na robu mesta.

NOVI VAL V LJUBLJANI?: Na razstavi motornih vozil in na razstavi ameriških knjig smo opazili, da organizatorji ne vedo, da v SR Sloveniji žive Slovenci, in to v večini. In to že celih 1395 let!

Če smo že v kinematografih delno počistili z jugoslovenščino, bi jo lahko tudi na razstavah izkoreninili. Ekonomski račun? O, da bi še bili vedno tako varčni gospodarji, kje bi že bili!

DRAGOCENO DARILO ORGANIZATORJEM FOTOGRAFSKE RAZSTAVE: Darilo brčkone za Zvezo ŠOLT. In kaj? Slovar, za prvo silo nemški. Čemu? Za pravilne podnaslove razstavljenih fotografij. Opravičilo (Naglica in likovna enotnost) = nezadostno.

EN SLOVAR — V BEOGRAD: Nemški slovar so si prislužili organizatorji študentske foto-razstave iz Beograda. Se bolj upravičeno kot naši. Najboljša rešitev bi bila, če bi bili vsi podnaslovi v poljščini ali angleščini, saj gre vendar za mednarodno razstavo!

CRNA PIKA ZA ZPK: Propaganda je bila res na psu, saj so še zadnji gostje ljubljanskih gostiln in kavarn odtavali — zaradi neobveščnosti — kar naravnost domov, ne pa v Festivalno dvorano.

LEPO NASELJE V BELI LJUBLJANI: Pretelki četrtek smo imeli priliko videti, kako lepo se da urediti Naselje, če to le hočemo. Vsekakor krasna vaja za upravo, osebje in študente. Ne pozabite!

AVTOSKORPJONCEK: Rubriko: »Najbrž še ne veste, da...« bo treba najbrž preimenoovati v: »Na platnu smo videli.«

IN SE EDEN: Nagrajenim ugankarjem sporočamo, da nanje nismo pozabili. Nagrade veljajo najmanj do septembra, torej še niso zapadle.

LEPE SEGE IN NAVADE SE VELJAJO: Zvedeli smo, da po letnih skupščinah Zveze študentov (ponekod) stari in novopečeni odborniki še zavijejo na korčček ali dva. Pravilno! Vendar, jeseni bo spet treba zaviti: novina in pa delo, to jih bo čakalo.

STRAH IMA VELIKE OČI: Slišali smo, da je neka študentka odhitela — v strahu pred našimi zvedavimi reporterji — skleniti zakonsko zvezo celo na Vrhniko. Tako hudi pa spet nismo!

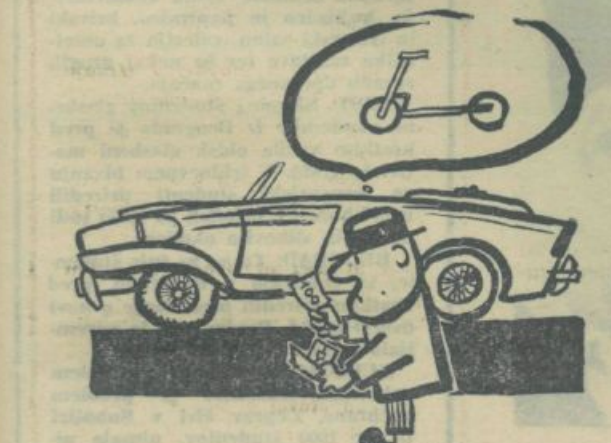
OPOZORILO BRALCEM X-100, MALIH ROMANOV IN DRUGE KRAME: Pri izbiri novega snopiča skrbno pazite, da ne boste izbrali katerega izmed romanov večje literarne vrednosti, ki so se v zadnjem času vtihotapili med tako priljubljene zgodbe z divjega zahoda, vzhoda, severa in juga.

USPEH PISANJA: Po učinku no pisma bralcev, ki jih objavljamo v našem listu, povsem enaka milim tožbam in strogim obsodbam, katere beremo drugod. Le majcena razlika: Pri nas ni neučinkovitih izmikanj kot vsepovsod v dnevnem časopisju.

V NASELJU SPET VSE TAKO, KOT JE TREBA: Na sobotnem plesu, nam poroča dopisnik od tam, je bilo spet tako kot smo bili vajeni od jeseni. Z eno besedo: Texas. Baje tam okrog dveh zjutraj.

ALI JE BILA CISTKA?: Opazili smo, da so nam poštarji vrnili več izvodov zadnje številke Tribune, ki so bili namenjeni naročnikom, stanujočim v domu gradbene srednje šole v Gerbičevi ulici.

ZELO PREPRICLJIVO se je izpovedovala na izpitu iz zgodovine kolegica. Ko jo je profesor vprašal, kakšne progrebe so imeli Rimljani, je rekla namesto: »Za pogrebom so šli v maskah«, odgovorila: Za pogrebom so šli z mašo. Hm. Hm.

ŠOPEK ZA...

Mileno in Antonu

V soboto sta se ob 8.30 na ljubljanskem Magistratu poročila MILENA VIDIC in ANTON PODGORŠEK. Takole približno je potekal naš intervju:

»Povejta najprej, kaj študirata!« Ze prejšnji dan smo zvedeli, da bomo lahko našim bralcem spet predstavili »klasičen« študentski par. Nevesta Milena je povedala, da je študentka romanistike (1. letnik), ženin Anton pa se je predstavil kot absolvent prava.

»Zakaj sta si za poroko izbrala ravno današnji dan?«
 »... Prijeten mesec je maj...« se je glasil odgovor iz nevestinih ust.
 »Kako si bosta razdelila delo med počitnicami?«
 »Malo dela, študija in malo zabave,« je menila Milena, Anton pa je povedal, da še ni dosti razmišljal o tem. Pripomnil pa je, da bo diplomiral v junijskem roku.

»Sta že kdaj prisostvovala kakšni poroki?«
 Oba sta ugotovila, da je ta sobota pravzaprav njun ognjeni krst.

»Kje sta preživela sinočnji večer?«
 »Pri frizerju,« je hudomušno (in z malo ironije) pristavila Milena.

»Sahiral sem,« se je spomnil ženin, »... in to 'cuk' partijo...« je smeje se pripomnila priča.

Vprašanje samo nevesti: »Kaj si misliš o svojem bodočem možu?«
 »Mislim, da bo dober...« je mehko rekla.
 »Kaj menita o zvestobi v zakonu? Na čem mora temeljiti?«
 »Na razumevanju in iskreni ljubezni...«

»Kaj so rekli vajini starši, ko sta jim povedala, da se bosta vzela?«

»Presenečeni so bili,« sta rekla v en glas.
 »In kaj so menili kolegi?«

»Nič posebnega, pričakovali so najino poroko.«
 »Sta že premišljevala o tem, koliko otrok bosta imela?«

»Zaenkrat nimava še nič v načrtu, pozneje pa upava, da bova imela dva potomca...«

»Česa si danes najmanj želiš? Najbrž mojih vprašanj, kajne?«
 »To pa že ni res! Najmanj si želim slabega vremena!«

Potem sta z veseljem sprejela naše čestitke in šopek, za katerega se cvetličarka vsakokrat posebej potrudila, saj ve, da je namenjen študentskim parom.
 M. T.

Od Maribora

LJUBLJANA: V Akademskem kolegiju je uprava s sredstvi, ki jih je dobila od Kuratorija študentskih domov in menz, ter z lastnim sklodom, začela z večjimi popravili, ki naj bi izboljšali počutje študentov v tem domu. Ze pred časom so v menzi, ki je v isti stavbi, zamenjali staro opremo z novimi stoli ter mizami, zdaj pa imajo v načrtu pleskanje hodnikov in spalnic. Investicije znašajo okrog milijon in pol dinarjev.

MARIBOR: Po končanih predvolilnih zborovanjih je bila v Mariboru velika vseštudentska manifestacija na Trgu svobode. Poročajo, da se je teh zborovanj udeležilo veliko število študentov, ki pa so največ diskutirali o pojavih v šolstvu, napredku v študijski reformi, nagrajevanju prosvetnih delavcev, pa še o učnih uspehih in kreditiranju. Dotaknili so se tudi nekaterih problemov socialistične preobrazbe naši vasi.

SARAJEVO: »Kompromitiranje«; tak naslov so dali nedavni skupščini Zveze študentov na filozofski fakulteti, na oddelku za jugoslovansko književnost. Tak naslov je pač zaradi tega, ker skupščine v pravem pomenu besede sploh ni bilo; bil je samo »prostozidarski« sestanek, kajti skupščine se ni udeležil predsednik združenja, niti ni za skupščino pripravil referata. Odnos, ki ga je predsednik pokazal do kolegov in Zveze študentov, so na sarajevski univerzi ostro gurali.

ZAGREB: Študentski center je dandanes znan ne samo študentom jugoslovanskih univerz, temveč tudi mnogim prebivalcem po vsej naši domovini. Nekateri so ga spoznali po televiziji, saj so v tem domovniškem zagrebških študentov goste kulturne in zabavne prireditve. Koliko je že naša družba investirala v ta Center, najbolj zgornjo povedo številke: leta 1959 z investicijskim kreditom 636 milijonov in 431 tisoč dinarjev, leta 1962 pa 20 milijonov dinarjev. Z lastnimi sredstvi pa so zgradili učilnico, vrtno restavracijo, knjižnico in papirnico, brivski in frizerski salon, galerijo za umetniške razstave ter še nekaj drugih zgradb upravnega značaja.

TRST: Skupina študentov glasbene akademije iz Beograda je pred kratkim vrnila obisk glasbeni matici iz Trsta. V tridnevnem bivanju so beograjski študenti priredili uspel koncert, ogledali pa so si tudi mesto in slikovito okolico.

BEOGRAD: Tu so za tuje študente, ki študirajo v Beogradu, pred kratkim priredili predavanje o novi ustavi SFRJ. Predavanje je spremljalo približno 50 poslušalcev.

SUBOTICA: Največji problem subotičkih študentov je problem prehrane. Čeprav živi v Subotici okrog 1000 študentov, nimajo nikakršne restavracije, kjer bi se lahko za primerno »študentsko« ceno zadostno hranili. Fakulteta in višje šole ne dajejo študentom, ki so socialno ogroženi, nikakršne pomoči.

do Skopja

Tribuna - glasilo Zveze študentov - Izdaja univerzitetni odbor ZSJ - Ureja uredniški odbor - Odgovorni urednik Jože Sušmelj - glavni urednik Mitja Vavpetič - Uredn. in uprava: Tribuna Poljanska 5/II telefon 36-123 - tekoči račun 600-14-608-72 - Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 26 din. - Rokopisov in fotografij ne vračamo - Tisk: CP Delo, Ljubljana Tomšičeva 1, tel. 23-522

tribuna

Točno ob dvanajstih

Pred fakulteto za naravoslovje in tehnologijo smo si stopili naproti. Za uvod smo si izmenjali nekaj običajnih besed, potem pa je ABSOLVENT METALURGIJE, petindvajsetletni VIKTOR MARKUŠ, pristal na naš tradicionalni razgovor.

»Odkod si prišel?«
 »Bil sem že navsezgodaj na inštitutu za metalurgijo.«
 »Rana ura... Kaj pa si počel?«

»Pripravljam diplomsko nalogo. Naj povem še njen naslov: Gorilniki za martinovke. Moja diplomatska naloga bo samo del večje naloge metalurškega inštituta.«

»Diplomsko nalogo pripravljáš; torej ti gotovo ne manjka dosti do konca študija?«

»V petek bom verjetno diplomiral. Verjetno, pravim... Tega pa res ni treba zapisati, tudi zato ne, ker bo Tribuna prej izšla!...«

»In kam greš po najinem razgovoru?«
 »Na fakulteto. Za diplomsko nalogo potrebujem še nekaj fotografij.«

»Na tvoji fakulteti večina študentov dobiva štipendijo. Ti tudi?«

»Seveda. Daje mi jo Energoinvest iz Sarajeva. Tri leta in pol jo že dobivam (14.000), s pogojem, da bom v Sarajevu služboval prav toliko časa, kolikor mi pošiljajo štipendijo.«

»Misliš potem ostati v Sarajevu?«

»Ne vem...«

»In se doli poročiti?«

»Tega pa ne bo treba, sem že eno leto poročen.«

»Kako si boš razdelil prosti čas po diplomli?«

»Štirinajst dni, ali pa tudi tri tedne, si bom kaj privoščil, potem pa bom šel v službo.«

»In vojaščina?«

»... da, ali pa k vojakom...«

»Zdaj si že pri koncu, povej, ali se ti je zdel študij precej težak?«

»V primerjavi z drugimi fakultetami, je bil moj študij precej naporen.«

»Imaš prijetne spomine na fakulteto in kolege?«

»Zelo lepe. Naš letnik je bil zares kolegialen. Dobro sem se razumel s kolegi, tudi s tistimi iz drugih republik.«
 Tako smo se poslovili. Zaželeli smo

uspeh pri diplomi in v življenju, ki ga kot metalurga čaka.

pisma uredništvu

Tovariš urednik!

Kot ti je znano, je bila v četrtek preteklega tedna v Festivalni dvorani na Gospodarskem razstavišču prireditev Zveze pokrajinskih klubov. Glede na različna mnenja, ki se širijo med študenti, pa tudi zato, ker se je te prireditve udeležilo zelo majhno število članov pokrajinskih klubov, sem se odločil, da napišem nekaj misli o tej prireditvi, zlasti o njeni organizaciji, smotnosti in o podobnih prireditvah, ki jih ne organizira samo študentska organizacija, temveč tudi drugi kolektivi in organizacije.

Proti pričakovanju se je v četrtek zbralo v Festivalni dvorani le majhno število študentov. Tisti, ki smo prišli, smo pričakovali najprej kulturno-zabavni, pa še literarni program, saj je bil sredi dvorane postavljen oder za nastopajoče, pa tudi plakati so dva ali tri (!!!) dni prej vabili na podobno prireditev. Toda kljub temu, da je prireditev z vsako minuto odlagal začetek, nismo videli ničesar, dokler ni nastopil orkester. Potem se je začelo ljudsko rajanje... Ker sem se poznal, mi je znano, kako je do tega prišlo. Prireditev se je že predčasno domeniš z nekaterimi literati v pokrajinskih klubih za sodelovanje, ti pa so v zadnjem trenutku odpovedali, oziroma kljub zagotovitvi, da bodo sodelovali s prispevki, ni-

so prišli... Ob tem se mi samo po sebi sproži vprašanje odgovornosti, malomarnega donosa teh ljudi, ki bi jih morali pravzaprav nekje tudi javno ožigosati, kot člane Zveze študentov pa kaznovati.

Prireditev je s tega stališča doživela nepozaben fiasko. Marsikdo se je potem spraševal, koliko je vse to stalo Zvezo pokrajinskih klubov, ki (kolikor mi je iz istega razgovora znano) razpolaga s finančnimi sredstvi, ki pa so v glavnem namenjena za pomoč tistim klubom, ki od svoje politično - teritorialne enote ne dobivajo nikakršne finančne pomoči, ali pa so ta sredstva tako skromna, da ne zadoščajo za uspešno delo kluba. Kako more prireditev opravičiti stroške, ki znašajo preko sto tisoč dinarjev, pred vsemi ljubljanskimi študenti? Mar ni mogel predvidevati, da v Festivalni dvorani, ki je pravzaprav zaradi razstave na Razstavišču obdana z žico in kot taka za obisk nesimpatična, ne bo obiska? Kaj ni nihče pomislil na to, da take prireditve ne gre postavljati v sredino tedna, v času, ko se bližajo izpitni roki? Ali se prireditev ni zavedel, da tako neokusni plakati, ki so bel dan prepozno zagledali, ne bodo vzbudili zanimanja pri študentih?

Mnogo vprašanj se pojavlja in vsiljuje ob tem. Zato nikakor ni odveč, če takole vprašam: Ali je bila akademija res potrebna?... Večina klubov je že med le-

tom imela literarne večere (s plesom), če ne v Ljubljani, pa doma. Zakaj je bila potrebna taka »centralna« prireditev v Festivalni dvorani? Ali ni to zavržen denar? Take prireditve (namen četrikove je bil do neke mere dober) naj bodo bolj krona, obračun celoletnega dela, ne pa smoter Zveze pokrajinskih klubov!

Podobno kot smo tokrat pogrešili, se dogaja po drugih kolektivih in organizacijah. Strinjam se z mnenjem, da v kolektivih trošijo denar, ki si ga sami zaslužijo, študentska organizacija pa razpolaga z družbenimi sredstvi in nam zato ne more biti vseeno, kam ta denar gre in kam se nekoristno investira. Prireditev Zveze pokrajinskih klubov v preteklem tednu to vprašanje še bolj odpira.

B. P., član pokrajinskega kluba

Ali je bila prireditev res potrebna?